

Proletari din toate țările, uniți-vă!

**CITIȚI
IN ACEST
NUMĂR:**

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

In preajma plenarei C.C. al P.C.U.S.

Spre un nou salt înainte
al agriculturii sovietice

de prof. univ. ing. Stoian Petrescu
(pag. 3)

Interviurile noastre

— Pavel Kadocinikov
— Ștefan Gheorghiu

(pag. 4)

Klava Senatorova, o tânără fruntașă în întrecerea inițiată în cinstea apropiatului Congres al Comsomolului

În pagina 10

pentru dv. cititoare!

- La 30 de ani, directoare de sovhoz de Iulia Cristea
- Fata care se ia la întrecere cu vîntul... de Magdalena Udrea
- Secretul frumuseții de Liubov Orlova
- Moda de primăvară de Constanța Manu

ANUL XVIII

9

(885)

2 martie 1962

12 PAGINI, 1 LEU

Tractor de mare viteză

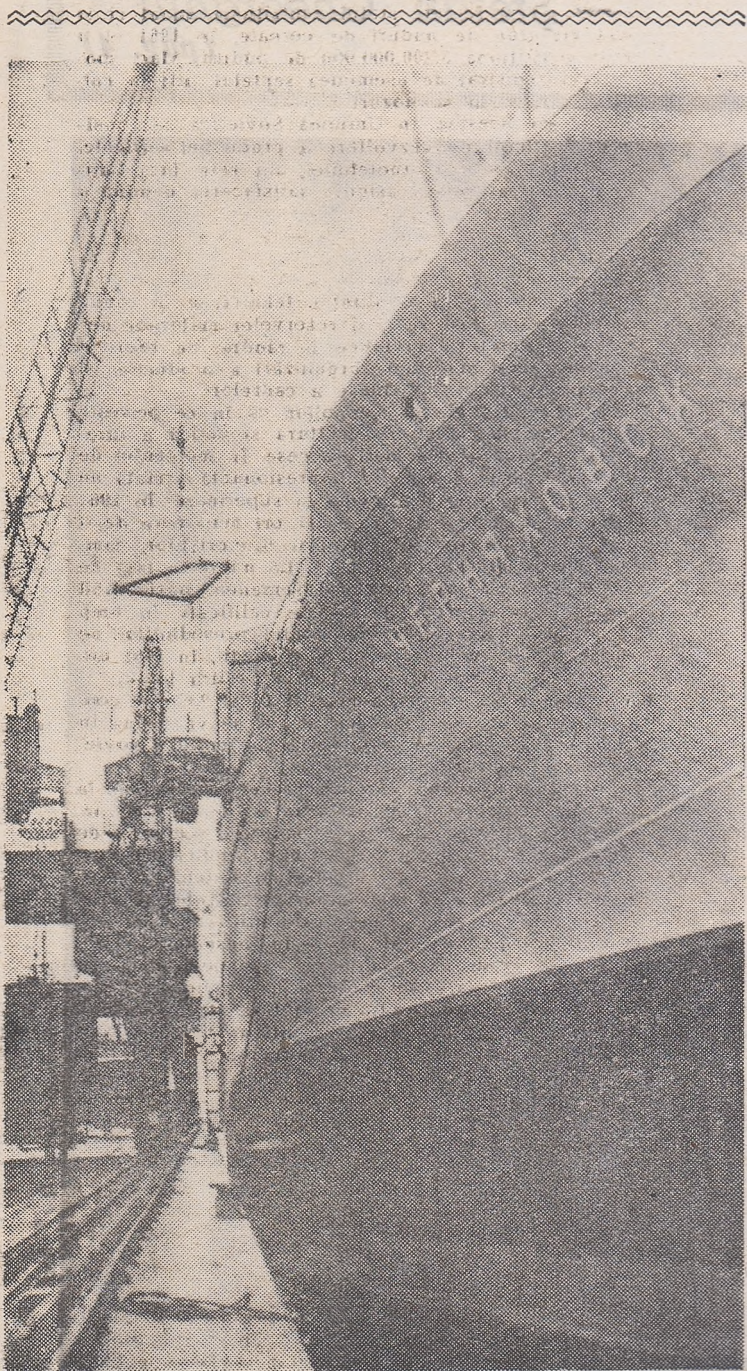
Pe porțile Uzinei de tractoare din Lipetsk, a ieșit recent noul tractor universal pe roți „T-40” cu o forță de tracțiune de 900 kg. Tractorul are un motor Diesel cu patru cilindri și dezvoltă o putere de 40 c.p. Cilindrii motorului se răcesc cu aer.

Noua mașină are opt transmisii. Transmisia a șaptea îi îngăduie să atingă 27 de km. pe oră, în timp ce prima transmisie îi imprimă abia 1,75 km. pe oră. Această mare variație de viteze va permite folosirea tractorului la lucrări foarte diverse: trans-

porturi, arături, lucrarea solului cu cultivatoare, însămînțarea răsadurilor, săparea de gropi.

Creatorii noului tractor s-au îngrijit și de condițiile de muncă ale tractoriștilor. Cabina este etanșă, iar bancheta are o dublă amortizare, Cabina are de asemenea ventilator și lumină.

Noua mașină a cules aprecieri unanime printre mecanizatori. După părerea lui A. V. Ghitalov și a altor tractoriști, tractorul „T-40” îndeplinește toate condițiile ce se cer unor mașini de mare viteză.

Motonava „Cerneahovsk” se pregătește de drum. Ea va transporta mașini în Cuba.

O maimuță în zăpezile Pamirului

Pamir... Pe munții aceștia înalți și tăcuți, acoperiți de ghețuri și zăpezi, cărora li se mai spune și „acoperișul lumii”, flora și fauna sînt sărace.

Dar nu de mult, încercații locuitori ai Pamirului au fost uluiți de o întîmplare neobișnuită. Să dăm, însă, cuvîntul unui martor ocular. Iată ce relatează într-o scrisoare trimisă la Moscova grănicerul R. Garaev:

— La un pichet de grăniceri situat sus pe Pamir s-a petrecut o întîmplare extrem de interesantă. Era o vreme rece dar însoțită, cum rareori se întîmplă în această regiune aspră a Uniunii Sovietice. Acoperite de zăpezi veșnice, creștele munților sclipeau în bătaia razelor strălucitoare ale soarelui.

La ora 11, ora locală, Asledinov Mirobșo — locuitor dintr-un sat din regiunea autonomă Gorno-Badakhșan, a văzut un animal neobișnuit pentru aceste locuri. Cum a zărit omul, animalul acoperit cu o blană fumurie, a luat-o la fugă spre munți. Pe zăpadă i-au rămas întipărite urmele.

După cîteva minute a aflat și pichetul nostru despre apariția acestui animal ciudat. Am primit misiunea să pornesc, împreună cu Mirobșo, pe urmele lui — care duceau departe, departe în munți. Semănau foarte mult cu amprentele unei miini de om. Nu o fi oare „omul zăpezii”? Gîndul acesta nu mi-a dat pace pînă cînd nu l-am văzut cu ochii mei pe „fugar”.

Dar n-am putut cu nici un

actualitatea

Istoricul unei înalte distincții

Avem în față o carte neobișnuită. Autorul ei, generalul maior M. M. Malțev, Erou al Muncii Socialiste, descrie faptele de eroism săvîrșite pe fronturile de luptă și în munca de fiecare zi de oamenii sovietici decorați cu Ordinul Lenin, cea mai înaltă distincție a U.R.S.S. Lucrarea sa se numește, de altfel, „Cea mai înaltă distincție”.

Ordinul Lenin a fost instituit la 6 aprilie 1930. De atunci și pînă acum el a fost decernat de peste 340.000 de ori. El strălucește deopotrivă pe pieptul celor mai buni dintre cei mai buni oameni sovietici, ca și pe steagurile multor republici, pe emblemele unor ținuturi, regiuni, orașe. Cu Ordinul Lenin au fost de asemeni distinse uzine, mine și birouri de construcție, centrale electrice și combinate, colhozuri și sovhozuri, unități militare și institute de învățămînt.

Capitolele cărții sînt precedate de scurte introduceri. De mare interes pentru cititorii tineri va fi desigur un extras din legea țaristă pentru decernarea ordenelor în care se spunea că „micii burghezi și persoanele din mediul sătesc nu primesc ordine”. Decoratul trebuia să-și răscumere ordinul cu o mare sumă de bani. Dar și astăzi, la baza sistemului de decorație din țările capitaliste stă principiul inegalității de clasă, naționale și de proprietate.

...La 23 iunie 1931, M. I. Kalinin a înmînat ziarului „Komsomolskaia Pravda” primul Ordin Lenin. De atunci Ordinul Lenin este o mare cinste și un stimulent pentru înaintarea pe drumul leninist.

Cartea prezintă o seamă de evenimente din remarcabila cronică a decorațiilor cu Ordinul Lenin. Fiecare din ele este o pagină vie și tulburătoare din istoria Țării Sovietice.

СОВЕТСКАЯ РОССИЯ

Cereri insistente de noi... case de economii

Uneori, depunătorii numesc casele de economii și consemnațiuni „pușculițe populare”. Și într-adevăr, cu fiecare zi care trece, ele se bucură de o tot mai mare popularitate.

— Nu trece zi fără ca într-un loc sau altul să nu se deschidă o nouă casă de economii — a arătat tov. A. A. Liskovici, șeful Direcției caselor de economii și consemnațiuni și a creditului de stat de pe lângă Ministerul de Finanțe al R.S.F.S.R. Zilele acestea noi agenții își vor deschide ușile la Vladivostok, la Dzerjinsk, în regiunea Gorki, în așezarea muncitorească Bolșoe Polpino din regiunea Briansk ș.a. Numai în cursul anului trecut s-au deschis în Federația Rusă 1.500 de case noi de economii.

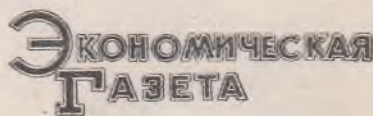
În momentul de față în R.S.F.S.R. există 42.000 de agenții. S-ar părea că nu sînt puține. Dar de pretutindeni sosesc cereri să deschidem altele. Casele de economii au ieșit de mult din mediul urban, înrădăcinîndu-se puternic în viața satelor și a așezărilor muncitorești.

Recent au fost înființate case de economii în satele Sivohino și Șaigaskoe din

ținutul Krasnoiarsk, Medina și Krasniî Oselok din regiunea Gorki, în sate și așezări muncitorești din regiunile Kemerovo, Kuibișev, Briansk, Kaluga ș.a. Aceste agenții efectuează operații bancare destul de importante, fiecare din ele avînd sute de depunători. Cu banii economisiți, colhozicii și lucrătorii din sovhozuri își cumpără automobile, motocicletele, pianele, aparate de radio, mobilă.

Anul acesta în R.S.F.S.R. se vor deschide 1.100 de noi case de economii. Cîteva dintre ele au și început să funcționeze. Trebuie să ară-

tăm că numărul depunătorilor a ajuns la 35.000.000. Iar suma depusă se cifrează la miliarde de ruble. În momentul de față, în casele de economii se păstrează de două ori mai mulți bani decît în anul antebelic 1940. Numai în ultimii ani sporul de depuneri a atins 3,5 miliarde de ruble noi. E interesant de subliniat că anul trecut intrările în casele de economii și consemnațiuni din Federația Rusă au fost cu 20.200.000 ruble mai mari decît în anul precedent. Ceea ce dovedește că nivelul de trai al oamenilor sovietici crește necontenit.

Calitățile dietetice ale uleiului de porumb

Se știe că din porumb pot fi preparate mai bine de 150 de produse alimentare și tehnice. În afară de mălai și crupe, din porumb se fabrică spirt, ulei, miere și multe alte produse. Specialiștii în arta culinară știu să pregătească din porumb zeci de feluri de mâncare.

Pe lângă însușirile-i nutritive, „regele cîmpurilor” e cunoscut, însă, și pentru calitățile-i curative. Uleiurile vegetale contribuie la reducerea colesterolului din sînge prevenind în felul acesta apariția unor boli grave ca ateroscleroza, anghina pectorală etc.

Un grup de specialiști sovietici a elaborat cîteva rețete de produse dietetice pe bază de ulei de porumb. Colectivul Laboratorului de tehnologie nouă de pe lângă combinatul de conserve de carne „Kirov” din Leningrad a propus să se fabrice salam din carne de vită cu ulei de porumb. Combinatul produce zilnic mai bine de 1500 de kg de salam dietetic. Altă întreprindere leningrădeană a început să producă margarină cu ulei de porumb. Noul produs seamănă la gust cu untul și în plus e un mare dușman al colesterolului.

Nu va trece mult timp și combinatul va începe să producă și o maioneză specială cu ulei de porumb pentru budinci, torturi și diverse prăjituri. Noul produs va înlocui cu succes cremele în a căror compoziție intră în cantități mari untul — tovarăș de drum al colesterolului.

Venitul național și nivelul de trai

Datorită dezvoltării rapide a forțelor de producție și creșterii productivității muncii, venitul național al U.R.S.S. sporește neîncetat: în ultimii 10 ani venitul național pe cap de locuitor a crescut de 2,3 ori.

Programul P.C.U.S. porneste de la considerentul științific fundamentat că volumul venitului național al U.R.S.S. va spori de aproape două ori și jumătate în cursul următorilor 10 ani și de aproximativ cinci ori în cursul viitorilor 20 de ani.

Cum se va răsfringe această creștere asupra situației muncitorilor sovietici?

Nu vor mai exista salarii mici

În socialism, când nu mai există clase exploatare care să acapareze plus-valoare, aproape 25 la sută din venitul național servește la dezvoltarea producției sociale și aproximativ 75 la sută la satisfacerea nevoilor oamenilor muncii, la ridicarea treptată a nivelului lor de trai.

Aceasta este și cauza pentru care veniturile reale ale muncitorilor, funcționarilor și colhoznicilor sporesc pe măsură ce crește și venitul național. În ultimii ani, după cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S., salariile mici au crescut considerabil. Statul sovietic a alocat în acest scop circa 4 miliarde de ruble în cinci ani.

În următorii 20 de ani veniturile reale ale populației vor crește în medie, pe cap de locuitor, după cum urmează:

	In 10 ani	In 20 de ani
Muncitori și funcționari	de aproape 2 ori	de 3,5 ori
dintre care cu salarii mici	de aproximativ 3 ori	
Colhoznici	de peste 2 ori	de peste 4 ori

Mulțumită acestei creșteri rapide a salariilor relativ mici încă în cursul primului deceniu nu vor mai fi muncitori și funcționari slab remunerați. Veniturile colhoznicilor vor egala pe acelea ale muncitorilor și funcționarilor, ceea ce va însemna un factor extrem de important pentru realizarea cu succes a sarcinii istorice de înlăturare a deosebirilor sociale și economice dintre sat și oraș.

Desființarea impozitelor

În mai 1960 Sovietul Suprem al U.R.S.S. a votat legea pentru reducerea treptată a impozitelor pe salariile muncitorilor și funcționarilor. În virtutea acestei legi toți muncitorii și funcționarii care au salarii mai mici de 50 de ruble lunar nu mai plătesc impozite începând de la 1 octombrie 1960, iar cei cu salarii de până la 60 de ruble începând de la 1 octombrie 1961. Muncitorii și funcționarii cu salarii între 60—70 de ruble se bucură de o reducere de circa 40 la sută a impozitelor. Degrevarea salariilor a permis muncitorilor ca în cursul primului an să realizeze un câștig de 360 de milioane de ruble, urmând ca după cea de a doua etapă a reducerii această cifră să crească până la 400 milioane anual.

După circa 3 ani, impozitul pe venit va fi desființat în întregime. De pe urma acestei măsuri, oamenii muncii vor avea de asemenea numai de câștigat.

Nici cei ce nu pot lucra nu sînt dați uitării

Societatea socialistă acordă o deosebită grijă copiilor și adolescenților, bolnavilor și bătrînilor.

Grija față de copil se manifestă încă înainte de nașterea acestuia: viitoarea mamă capătă munci mai ușoare, se bucură de ocrotire medicală și beneficiază de un concediu suplimentar de 112 zile. Copiii mai mici de un an sînt și ei supuși unui control medical obligatoriu. Medicii pediatri veghează la dezvoltarea copiilor, urmăresc să fie vaccinați etc. Cu începerea de la vîrsta de trei luni ei pot fi încredințați unei creșe, iar între trei și șapte ani unei grădinițe de copii. Părinții nu suportă decît o parte din cheltuielile de întreținere a copilului în instituțiile respective și anume circa un sfert în cazul creșelor și cam jumătate la grădinițe. Restul cheltuielilor sînt suportate de stat.

În ciuda marelui număr de instituții pentru copii, e nevoie de și mai multe. Programul P.C.U.S. recomandă de aceea să se ia toate măsurile pentru satisfacerea în întregime a nevoilor de înșuții pre-

școlare chiar din anii imediat următori, în așa fel ca din al doilea deceniu orice familie să poată avea posibilitatea să-și plaseze gratuit copiii în instituțiile respective.

Societatea sovietică își asumă de asemenea grija pentru cetățenii inapți de muncă atît de la orașe cit și de la sate. Pensile de bătrînețe și invaliditate vor fi mărite în așa fel încît toți pensionarii să se poată bucura de același nivel de trai ca în timpul activității. Societatea va înconjura cu toată atenția pe bătrîni, pe cei inapți de muncă, pe cei lipsiți de familie. Pentru toate aceste categorii vor fi create condiții favorabile care le vor trezi interesul pentru o activitate creatoare și le vor ajuta să-și afle o ocupație pe măsura posibilităților lor.

Spre principiul comunist al repartiției după nevoi

În cursul întregii perioade de construire a socialismului fondurile sociale de consum au jucat un rol important, paralel cu salariile muncitorilor și funcționarilor și cu retribuția în natură a colhoznicilor în creșterea bunăstării a poporului sovietic și în reducerea deosebirilor din consumul real. Ulterior, pe măsura înaintării spre comunism, rolul fondurilor sociale va continua să crească și mai mult.

La sfîrșitul perioadei de 20 de ani, cifra fondurilor sociale va fi de cel puțin jumătate din întreaga sumă a veniturilor reale ale populației. Această situație va deschide posibilități reale pentru realizarea gratuității întreținerii copiilor în instituțiile de resort, a gratuității asistenței medicale, inclusiv a medicamentelor și tratamentului în sanatorii, a chiriei, serviciilor comunale și transporturilor, pentru trecerea progresivă la alimentația publică gratuită în întreprinderi, pentru colhoznicii muncind la cîmp etc.

Distribuirea prin intermediul fondurilor sociale de consum nu este încă o repartiție după nevoi, dar nu mai este nici o repartiție exclusiv după muncă. Ea reprezintă germeii trecerii progresive la satisfacerea comunistă a necesităților, independent de munca efectuată de membrul societății.

După îndeplinirea Programului P.C.U.S. și datorită creșterii venitului național Uniunea Sovietică va atinge în următorii 20 de ani un nivel de trai mai ridicat decît al oricărei țări capitaliste.

Prof. Efim Manevici
Doctor în științe economice

Și în colhozul „Novo-Medvenski” din raionul Tula există o „fabrică de ouă”. În 1961, ea a dat: 360.000 pui de găină, 700 tone carne de pasăre și aproape 5 milioane de ouă... Găinile nu vād niciodată soarele, în schimb se bucură de avantajele lămpii cu cuarț.

★ In preajma plenarei C.C. al P.C.U.S.

Spre un nou salt înainte al agriculturii sovietice

★ de prof. univ. ing. STOIAN PETRESCU
★ Secretar General al Ministerului Agriculturii

★ Se știe că Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. a trasat sarcini grandioase agriculturii sovietice. În 20 de ani aceasta trebuie să-și sporească de circa 3,5 ori volumul producției globale, de peste două ori producția de cereale, de aproape patru ori producția de carne și de aproape trei ori producția de lapte. Aceasta se va realiza în deosebi pe calea intensificării producției agricole.

★ Succesele obținute pînă acum de agricultura sovietică sînt o garanție certă că ea își va îndeplini și pe viitor sarcinile ce-i stau în față. În această ordine de idei nimic nu poate fi mai elocvent decît rezultatele dobîndite în ultimii cinci ani. În acest scurt răs timp producția agricolă sovietică a crescut cu 43 la sută. Dacă înainte statul achiziționa anual circa două miliarde de puduri de cereale, în 1961 el a putut achiziționa 3.200.000.000 de puduri. Mari sporuri a înregistrat de asemenea șeptelul, atît în colhozuri, cit și în sovhozuri.

★ Cu toate acestea, în Uniunea Sovietică se consideră că ritmul de dezvoltare a producției agricole, în deosebi acela al zootehniei, nu este încă suficient de intens spre a asigura satisfacerea deplină a tuturor nevoilor populației. Care sînt căile socoite cele mai potrivite pentru a asigura un nou elan al producției agricole sovietice?

★ Așa cum a arătat recent N. S. Hrușciiov, la actualul nivel de dezvoltare al științei, tehnicii și în condițiile existenței resurselor și rezervelor materiale necesare, agriculturii sovietice îi rămîne de rezolvat problema unei mai bune organizări a producției și a unei repartizări judicioase a cadrelor.

★ De altfel, trebuie să semnalăm că în ce privește cadrele de specialiști, agricultura sovietică a înregistrat și pînă acum mari succese. În momentul de față colhozurile cuprind o impresionantă armată de specialiști cu pregătire medie și superioară. În 1961 numărul lor a fost de circa 2,5 ori mai mare decît în 1953; și tot în 1961 numărul tractoriștilor, combinerilor și șoferilor a fost de 1,5 milioane față de 163.000 în 1953. A sporit de asemenea considerabil numărul președinților de colhoz calificați. În timp ce în 1953 numai 18% din totalul președinților de colhoz aveau studii superioare și medii, în 1961 numărul lor ajunsese pînă la 60% din cifra totală.

★ În aceste împrejurări, plenara C.C. al P.C.U.S. convocată pentru ziua de 5 martie a.c. se va ocupa în special de problemele conducerii agriculturii sovietice, ale organizării producției.

★ Constăturile zonale care au precedat plenara și la care au participat 33.000 de fruntași de la sate, organizatori și specialiști în agricultură, oameni de știință, cadre de partid și de stat au indicat mijloacele de asigurare a unei creșteri neconținute a producției agricole. Cea mai importantă problemă dezbătută a fost aceea a unei juste utilizări a pămîntului, a ridicării fertilității lui și în consecință renunțarea la aplicarea șablon a asolamentului cu ierburi perene care s-a vădit a fi o frînă în calea progresului agriculturii. De asemenea se va trece la cultivarea pe suprafețe întinse a porumbului, sîncei de zahăr, leguminoaselor. Toate acestea vor crea posibilitatea de a se obține producții mai mari la hectar și de a se produce cantitățile necesare de cereale, carne, lapte și alte produse.

★ Constăturile zonale au arătat în același timp că oamenii muncii din agricultură sînt ferm hotărîți să dea viață planurilor partidului. În tot acest răs timp ei au muncit cu un avînt nemiintînit. După cum s-a dovedit și sovhozurile și colhozurile au rezerve inepuizabile de spîrire a producției agricole. Numai în R.S.S. Ucraineană de pildă, ridicarea producției agricole la nivelul celei din sovhozurile și colhozurile fruntașe ar asigura o creștere de circa 20% a producției agricole globale, adică cu cîteva milioane de puduri de cereale și aproape 1.000.000 chintale de produse animale.

★ Pe aceeași linie a asigurării de recolte bogate, mereu crescînde și a unui avînt rapid al zootehniei, în cadrul constăturilor zonale s-a recomandat ca în toate regiunile să fie aplicate, în conformitate cu condițiile pedo-climatice locale și cu specializarea fiecărui colhoz sau sovhoz sisteme științifice de lucrare a solului și de creștere a animalelor, să se extindă mecanizarea multilaterală a producției agricole. În felul acesta agricultura se va apropia cu pași rapizi de nivelul de producție cerut de mersul impetuos al întregii societăți sovietice spre comunism.

★ Din cele de mai sus rezultă și excepționala importanță a plenarei C.C. al P.C.U.S. de la 5 martie. Pe baza rezultatelor de pînă acum și a unui vast sondaj al opiniei publice, ea este chemată să indice căile pentru transpunerea în practică a hotărîrilor Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. în ce privește agricultura, deschizînd astfel acesteia perspectiva unui nou și hotărîtor salt înainte pe drumul spre comunism.

memento

● „Un vrăjitor al pianului”. Așa l-au numit criticii muzicali americani pe pianistul Emil Ghilels, care a concertat recent la „Carnegie Hall” din New York. „Frumusețea interpretării acestui virtuoz rus, rezidă în împrejurarea că ea e întotdeauna adevărată compozitorului și lucrării — a scris criticul Louis Biancolli în „World Telegram and Sun”. Acolo unde trebuia să fie trăsnet, era însuși Jupiter. Iar acolo unde se cerea delicatețe, el devenea dintr-o dată inger”. În recitalurile pe care le dă în cursul actualului turneu, Ghilels prezintă un program de sonate de Mozart, Chopin și Liszt.

● Continuându-și turneul prin Africa, trupa de balet a Teatrului Mare se află acum în Etiopia. La cel de al treilea spectacol dat la Addis-Abeba au luat parte împăratul Haile Selassie, membri ai guvernului etiopian, ambasadorul U.R.S.S. în Etiopia, membri ai corpului diplomatic.

● Un important eveniment în cadrul Festivalului muzical Ceaikovski, desfășurat în sala Pleyel din Paris, a fost concertul orchestrei Lamoureux, avându-l la pupitru pe dirijorul sovietic Konstantin Ivanov. În program au figurat „Capriciul italian”, Simfonia IV-a și Concertul nr. 1 pentru pian și orchestră, în care partea solistică a fost interpretată de Lev Oborin.

● Luna februarie a prilejuit vernisajul mai multor expoziții în capitala sovietică: Expoziția de pictură, sculptură și grafică deschisă în sălile Academiei de arte a U.R.S.S. și cuprinzând lucrările propuse pentru Premiul Lenin pe 1962, o expoziție jubiliară deschisă cu prilejul celei de a 60-a aniversări a lui Iakov Romas, o expoziție cuprinzând 300 de lucrări de artă monumentală ș.a.

● Soprana Goar Gasparian, întreprinde un turneu în R. P. Polonă, unde cîntă rolul Gildei din „Rigoletto” de Verdi.

● „Afișul teatral la Akimov”, este titlul unui articol publicat de „Sovetskaia kultura” în preajma turneului Teatrului leningrădean de Comedie la Moscova. „Afișele Teatrului lui Akimov sînt o adevărată operă de artă — scriu autorii articolului. Concepute în maniera grafică preferată de artist, (de cele mai multe ori chiar Akimov e autorul afișelor), laconice, îndrăznețe, surprinzătoare, de un gust ireproșabil, ele depășesc cu mult destinația lor obișnuită”.

● Teatrul de păpuși condus de Serghei Obrazțov, și-a încheiat turneul în R. D. Germană. Celebrii păpușari sovietici au dat spectacole pe scena teatrului „Komische Oper” din Berlin, precum și în orașele Rostock și Greifswald.

Interviurile noastre

Pavel Kadocinikov:

„Un călduros salut pentru spectatorii din România”

Ипу бері Румініе
Румініе!
Н. Рагозин

numele de Kadocinikov în... triplu exemplar.

Desigur, sînt necesare cîteva explicații. Pavel Kadocinikov prezintă pe scenele teatrelor... bogat program literar de estradă, cu care prilej recită adesea și versurile fiului mai mic Dmitri (17 ani, elev în clasa XI-a, are calificarea de mecanic și visează să devină un poet adevărat). Numele lui Konstantin Kadocinikov, celălalt fiu, a devenit cunoscut spectatorilor acum cîțiva ani cu prilejul debutului în filmul „Zboară cocori”.

— Aș putea spune că atunci cînd ne adunăm cu toții, casa se preschimbă într-un adevărat teatru dramatico-muzical de estradă, remarcă Pavel Kadocinikov. Cîntăm la diferite instrumente, recităm, jucăm scene din spectacole, desenăm decoruri în... miniatură, dar ce nu facem? În afară de artă ne place sportul. Eu sînt un avalorant pasionat, băieților le place vînașoarea.

E firesc ca atunci cînd discuți cu un actor de film să-l întrebi despre planurile lui de viitor. — Lucrez la scenariul unui film închinat pescarilor — muncii lor eroice: „Bine te-am găsit, Atlantic”. Dacă viitorul regizor ar fi de acord, aș dori să interpretez unul din rolurile principale, acela al căpitanului de vas, un adevărat comunist, iubit de oamenii ce-l înconjoară.

Recent mi-a apărut o carte închinată filmului și contemporaneității. Continuînd și dezvoltînd cîteva idei aș vrea să mai scriu încă o carte, pe care o văd sub forma unui jurnal de însemnări. Am foarte multe planuri și aș dori să le realizez pe toate...

În numele cititorilor „Veacului nou” i-am urât lui Pavel Kadocinikov să-și împlinească toate visele.

La despărțire, celebrul actor de cinema mi-a spus într-o românească care suna foarte plăcut la ureche:

— La revedere! Pe curînd!

Al. Stark

Sandu Naumescu

Moscova, februarie 1962

Muzicienii sovietici David Oistrakh, Lev Oborin și Sviatoslav Knushevitski și muzicienii romîni Ștefan Gheorghiu, Valentin Gheorghiu și Radu Aldulescu

Cuvintele acestea, ni le transmite actorul Pavel Kadocinikov. Credem că nu-i nevoie de prea multe cuvinte spre a-l prezenta. E de ajuns să ne amintim fie și numai de două filme: „Povestea unui om adevărat” și „Agentul secret”.

Acum cîțiva ani am fost martor ocular la această scenă: pe o stradă din Moscova, Kadocinikov a fost oprit de un puști de 12 ani:

— Dumneavoastră sînteți eroul nostru, Alexandr Maresiev?

În discuție a intervenit atunci o femeie.

— De ce oprești oamenii pe stradă, măi copile. Nu vezi că el e Maresiev?

De fiecare dată cînd își amintește de această întîmplare Kadocinikov suride emoționat.

Se poate spune fără nici o exagerare că interpretul celor două filme este într-adevăr unul din cei mai populari actori de film. De ani și ani de zile filmele în care joacă Kadocinikov sînt mereu redate. (Și făcînd acum o mică paranteză înainte de

a continua relatarea aș dori să arăt că am avut prilejul de multe ori să vorbesc cu oameni sovietici, de diverse profesii, care ne-au vizitat țara. Și de fiecare dată am fost mișcat de căldura cu care vorbeau despre meleagurile romînești. Așa mi s-a întîmplat și de această dată).

Există momente de care îți amintești un timp oarecare... Există, însă, zile pe care ți le amintești toată viața. Eu, de pildă, n-am să uit niciodată România, oamenii ei, primirea care mi s-a făcut în acele zile minunate de vară. Trebuie să vă spun că de atunci urmăresc cu și mai mare interes filmele romînești și mă bucur că sînt din ce în ce mai bune.

Adesea pe afișele orașelor din Uniunea Sovietică poți vedea

Evocînd o suită...

de amintiri cu violonistul Ștefan Gheorghiu

L-am întîlnit pe violonistul Ștefan Gheorghiu cu puțin timp înainte de a sosi în țara noastră David Oistrakh și m-am întreținut cu el și după plecarea marelui oaspete. Mai întîi nu-i dădeau astîmpăr nerăbdarea și emoția de a-și revedea eminentul profesor, apoi l-am găsit acasă, preocupat de gîndul de a primi cît mai curînd vești de la el.

— Sînt de multă vreme într-o susținută corespondență cu David Oistrakh — ne-a mărturisit Ștefan Gheorghiu.

Și interlocutorul nostru a scos dintr-un șertar un teanc de scrisori. Le-am cercetat cu atenție și ne-am notat cîteva din localitățile de unde au fost expediate: Moscova, Stockholm, Lisabona...

— De cîte ori are prilejul, fie personal, fie prin scris, maestrul îmi dă sfaturi extrem de prețioase pentru activitatea mea. Dar ceea ce mă impresionează cel mai mult, e faptul că acest excelent pedagog găsește timp să se intereseze și de viața mea de familie. Închipuiți-vă, pe fiul meu Andrei, în vîrstă de... două luni, pe care l-a cunoscut personal, maestrul l-a și recomandat... prin corespondență, nepotelui său, Valerik, în vîrstă de... patru luni, fiul lui Igor Oistrakh. Așa încît de acest om îndrăgostit de artă și de oameni, mă leagă puternice sentimente.

Povestind în continuare, Ștefan Gheorghiu și-a amintit, nu fără emoție, de lecțiile predate la Moscova de David Oistrakh, la cursul de specializare, urmat în 1959 și în 1961 (pînă atunci Ștefan Gheorghiu studiase cu profesorii George Enacovici, Vasile Filip, Garbis Avachian); și-a amintit de trainicele prietenii pe care le-a legat cu unii dintre tinerii și talentații muzicieni sovietici, și ei elevi ai marelui pedagog: Valerij Klimov, Igor Oistrakh, Snitkovski, Roza Fein, Frolov, Nina Beilina. După

care, printr-o firească asociație de idei, a făcut cîteva considerații pe marginea primei sale întîlniri, la ea acasă, cu arta sovietică, în 1952, cînd a cîntat la Moscova și Kiev, subliniind cît de important a fost pentru cariera sa acest contact de neuitat.

— Dintr-un început mi-am dat seama că artiștii sovietici au o pregătire aleasă. că se instruiesc continuu, cu pasiune, imprimînd o mare seriozitate muncii pe care o fac. Mi-am dat apoi seama că artiștii sovietici nu fac nici un fel de concesii profesionalismului, facîndu-l, că sînt adepții unei muzici autentice, de cea mai înaltă valoare. Toate acestea mi-au fost și îmi sînt și astăzi un excelent îndreptar.

Ulterior, în cursul anilor, violonistul nostru s-a întîlnit de multe ori cu artiștii sovietici fie în Uniunea Sovietică, fie la noi în țară. Ba chiar și pe alte meleaguri. Și într-adevăr, Ștefan Gheorghiu ne-a relatat, de pildă, despre bucuria pe care i-a produs-o întîlnirea cu David Oistrakh, Lev Oborin și violoncelistul Sviatoslav Knushevitski în capitala R. S. Cehoslovace, în cadrul Festivalului „Primăvara la Praga” de anul trecut.

— A fost o încîntare, o adevărată lecție, ascultîndu-i executînd „Triplul”, de Beethoven. Și a mai fost o mare fericire pentru noi toți — Valentin Gheorghiu, Radu Aldulescu și cu mine — văzîndu-i la concertul nostru, înconjurați de noi cu sollicitudine, cu dragoste și prietenie sinceră. Cu prilejul recente vizite pe care a făcut-o la București, maestrul Oistrakh a ținut din nou să se numere printre auditorii concertului pe care l-am dat împreună cu George Niculescu, George Popovici, Radu Aldulescu și Vladimir Orlov în sala mică a Palatului R.P.R. Marele vio-

Semnarea planului de colaborare dintre A.R.L.U.S. și Asociația de prietenie sovieto-română pe anul 1962

Marți, 27 februarie, au sosit în Capitală G. G. Solnikov, vicepreședinte al Asociației de prietenie sovieto-române, și I. V. Zotikov, adjunct al șefului secției țarilor socialiste europene din cadrul Uniunii asociațiilor sovietice de prietenie și legături culturale cu țările străine, pentru a semna planul de colaborare dintre A.R.L.U.S. și Asociația de prietenie sovieto-română pe anul 1962.

Marți la amiază oaspeții sovietici au făcut o vizită la Consiliul General A.R.L.U.S., unde au fost primiți de acad. P. Constantinescu-Iași, și Marin Florea Ionescu, vicepreședinți ai Consiliului General A.R.L.U.S. și de alți membri ai Consiliului General A.R.L.U.S. Joi la amiază, a avut loc semnarea planului de colaborare.

Într-o stațiune antarctică, radiotelegrafistul este unul dintre oamenii cei mai ocupați. El ține legătura cu restul lumii și stă în fața aparatului zile și săptămâni întregi, chiar dacă undele nu-i aduc nici o veste importantă. Iată de ce nu s-ar putea spune că radiotelegrafistul Ivan Titovskij din stațiunea Novolazarevskaja nu-i obișnuit cu in-
deletnicia lui. Dar acum câteva luni, nici el nu-și mai vedea capul: zile și nopți la rând aparatul tăcâna fără în-
apere. Telegramele soseau una după
alta. În rusă, franceză, engleză, italia-
nă... Toate aceleiași adresant: medicul
Leonid Rogozov. Apoi, valul telegramelor
s-a potolit treptat.

...Jar recent, un vas a acostat la țăr-
mul antarctic, aducând — printre al-

de apendicită. N-a spus nimănui nici
un cuvânt. La ce bun să-și necăjească
tovarășii, să le creeze griji suplimenta-
re. În toată iernă polare, oricum, nici
un avion n-ar fi putut ajunge de la
Miri în Novolazarevskaja. Și crizele
se înțețeau. Intervenția chirurgicală de-
venea de neînălțurată. Și chirurgul Ro-
gozov a hotărât: se va opera singur. A
comunicat hotărârea tovarășilor din ex-
pediție...

Peste puțin timp, totul era pregătit
în „sala de operație”: un pat înlocuia
masa de operație, iar Rogozov se pre-
gătea și ca pacient și ca chirurg. Asis-
tenți: doi oameni ale căror „cunoștințe
medicale” abia le îngăduiau să deose-
bească... o aspirină de o chinină. Unul
era meteorolog, celălalt — inginer.

Înainte de a-și
pune masca, chirur-
gul a arătat „asis-
tenților” săi ce să
facă în caz că-și
pierde cunoștința,
cum să-i adminis-
treze injecția dacă
va interveni o he-
moragie.

Apoi medicul Ro-
gozov a început o-
perația: lupta pen-
tru propria-i viață.
Urmărea orice miș-
care cu ajutorul u-
nei oglinzi, dar se
baza pe știința sa,
care nu putea să
dea greș. În came-

ra alăturată ceilalți tovarășii așteptau
cu răsuflarea tăiată. Au intrat înăun-
tru doar cind Leonid și-a lăsat capul
pe pernă, șoptind: „gata”.

Zilele care au urmat au fost pline de
frământări. Toți membrii expediției se
îngrijeau de bolnav. La fiecare câteva
ore, pe calea undelor, se raporta la Mir-
ni despre starea celui operat. Apoi,
cînd s-a întremat, cînd a coborît din
pat, au început să sosească telegramele
de felicitare — telegramele care i-au
dat atîta de furcă lui Ivan Titovskij.

Peste o lună, Leonid Rogozov și-a
reluat exercițiile la haltere.

Acum are de răspuns la sute și sute
de scrisori. I-au scris colegi de institut,
foști pacienți, medici alături de care a
lucrat la spital, zeci de necunoscuți din

Operația doctorului Rogozov

tele — și mult așteptata poștă. Din
nou, asupra medicului stațiunii Novo-
lazarevskaja s-au... revărsat saci întregi
cu scrisori de felicitare purtînd nu nu-
mai timbre sovietice, ci și din Ungaria,
România, Cehoslovacia, R.D.G., Anglia,
Franța, R.F.G. și multe alte țări.

Ce fapte a săvîrșit Leonid Rogozov,
că și-a atras simpatia și admirația a
sute și mii de oameni din atîtea țări?
Cine este Leonid Rogozov?

Leonid Rogozov este medicul unei
stațiuni. De felul lui e din Siberia, din
Krasnoiarsk, și-a făcut studiile la Leni-
ngrad și a devenit chirurg. A lucrat în-
tr-un spital, apoi s-a apucat să-și pre-
gătească lucrarea de candidat în științe
medicale. N-a susținut-o, căci i s-a pre-
zentat ocazia să plece în Antarctica.

In timpul operației

Acolo, în micul dispensar polar, nu
o dată și-a adus aminte de cuvintele u-
nor prieteni: „Ai să te descalifici ca
chirurg”. Și nu erau departe de adevăr
aceste cuvinte. Chiar Leonid Rogozov
spunea:

— La drept vorbind, chirurgul nu
prea are ce face aici. N-am de lucru,
tovarășii au o sănătate de fier. Dar tre-
buie oare să-i pară rău medicului din
pricina asta? Iernatul în Antarctica te
călește pentru toată viața.

Dar într-o zi tot s-a ivit un pacient:
chiar el, Leonid Rogozov, medicul.

De la o vreme începuse să aibă crize

patrie și de peste hotare. Cu aprobarea
celui cărui îi sint adresate, să „des-
chidem” câteva plicuri. Scrisorile vor-
besc despre „o stăpînire de sine nemai-
văzută”, Rogozov e felicitat pentru
„voința uimitoare”. Din Anglia, cineva
îi scrie: „Mister Rogozov, sint uimit
de forța dv. spirituală...” Toți autorii
scrisorilor țin să sublinieze marile cali-
tăți morale ale acestui medic.

Într-adevăr, în condițiile iernii pola-
re, a ieșit învingător în lupta corp
cu moartea. A fost ajutat de voin-
ța, de teameinica sa pregătire științifică,
de caracterul lui de om sovietic.

Dan Lăzărescu

PENTRU PRIETENII NOȘTRI ROMINI

o scrisoare deschisă din partea colectivului
Uzinei de mașini-unelte din Kolomna

Clădirite Uzinei de mașini-unelte din Kolomna — una
din cele mai mari uzine din regiunea Moscova — se întind
pe o suprafață uriașă. Întreprinderea își exportă produsele
în 15 țări, printre care și România. Dar legăturile cu R.P.R.
nu se rezumă numai la atât. Uzina este membru colectiv al
Asociației de prietenie sovieto-române.

În secțiile întreprinderii se organizează de aceea deseori
expoziții de fotografii ce oglindesc succesele poporului
român în construirea socialismului. La clubul întreprinderii
a fost amenajat un colț al darurilor primite de la prietenii
români: obiecte de artă populară, broderii. Serile prieteniei
sovieto-române, viziunile în colectiv de filme românești au
devenit tradiționale pentru muncitorii uzinei. Biblioteca
acesteia posedă multe cărți traduse din limba română.

Cel mai emoționant semn al acestei prietenii sint, însă,
scrisorile. Acestea vin pe adrese precise: pe adresa organi-
zației de partid, a comitetului sindical și de consomol, a
brigăzilor ori chiar pe numele unor muncitori.

Prin această scrisoare deschisă constructorii de mașini-
unelte din Kolomna se adresează tuturor oamenilor muncii
din România frățească.

Dragi prieteni români,

Vrem să vă vorbim despre mun-
ca noastră, despre realizările și
planurile noastre.

Hotărârile istoricului Congres al
partidului, Programul P.C.U.S. —
plan concret de construire a socie-
tății comuniste — au și început să
fie traduse în viață. În acest răs-
timp colectivul uzinei noastre a
realizat multe. Sectorul condus de
maistrul șef Alexandr Poleakov a
montat și pregătit spre expediție în
România o mare freză universală
pentru roți dințate. Mașina are o
lungime de aproape șase metri, o
înălțime de trei metri și lucrează în
ciclu semiautomat. Toți muncitorii
sectorului, distins recent cu înaltul
titlu de colectiv de muncă comu-
nistă, au îndeplinit cu entuziasm și
cu dragoste frățească această co-
mandă de onoare

Ne amintim de anul 1950... Uzina
noastră a pregătit atunci pentru ex-
port prima serie de mașini de file-
tat. Una dintre ele era destinată
României populare. Aceste prime
mașini erau cu mult mai mici de-
cît noul agregat pentru tăierea ro-
ților dințate și calitativ inferioare,
dar purtau o marcă simbolică
„DIP-500”. Aceste trei litere însem-
nau **dogmatii peregrinatii** (să ajun-
gem din urmă și să întrecem, N.R.).
Lozina partidului prindea viață.
Azi, mașinile unelte pe care le fa-
bricăm sint egale și de multe ori
întrec în calitate cele mai bune
produse ale industriei occidentale.

În zilele Congresului al XXII-lea
al P.C.U.S. multe secții și sectoare
au raportat despre îndeplinirea în-
ainte de termen a planurilor anuale.
Cel dintîi a fost sectorul condus
de maestrul Mihail Muhin, unde se
montează complicate mașini de ale-
zat. Colectivul a găsit și a introdus
în practică multe soluții tehnice în-
drăznețe care ușurează procesul de
asamblare. Toți muncitorii descif-
rează cu ușurință schițele și pro-
iectele. În acest sector nivelul ridi-
cat al productivității muncii se
îmbină cu o calitate superioară a
producției. Și nu întîmplător șase
brigăzi au căpătât dreptul de a-și
preda produsele direct, fără control
tehnic.

Dragi prieteni, încă din zilele de
neuitat ale Congresului partidului
întreaga noastră uzină s-a încadrat
în întrecerea pentru titlul de colec-
tiv de muncă comunistă. Să lucrăm
și să trăim după normele viitorului,
— iată deviza noastră. Altfel nici
nu se poate. Noul Program al
P.C.U.S. a proclamat solemn că ac-
tuală generație de oameni sovietici
va trăi în comunism. Rar se în-
tîmplă să întîlnești în uzina noas-
tră un om care să nu învețe, să

nu-și îmbogățească cunoștințele.
Vara trecută, cincizeci de muncitori
au obținut diplome de ingineri. O
sută zece oameni au terminat școli
tehnice și școli medii fără să iasă
din producție. În momentul de față
aproximativ cinci sute de construc-
tori își completează studiile medii
sau superioare.

În întreprinderea noastră a fost
organizată o rețea de școli de
de experiență înaintată. Pe lângă
clubul uzinei funcționează două uni-
versități: o universitate de cultură
cu o facultate de literatură și una
de muzică, și o universitate pentru
părinți. Constructorii de mașini-
unelte au la dispoziție un leclorat
pentru cunoștințe tehnice, câteva bi-
blioteci și săli de lectură, un sta-
dion, un parc, o bază nautică.

Ziua noastră de astăzi este ast-
fel luminoasă și plină de bucurii.
Iar cea de mîine ne va aduce alte
bucurii, alte izbînzii. În uzina noas-
tră se lucrează acum intens pentru
crearea unei puternice mașini-unelte
cu program. Se înalță, văzînd cu
ochii, zidurile unei noi secții în
care se vor produce mașinile-unelte
de precizie. În această secție va tre-
bui menținută o temperatură con-
stantă, dar fiind că cea mai mică
oscilație ar putea avea o influență
negativă asupra calității pieselor
ce vor fi lucrate acolo, piese cu o
precizie de pînă la a mia parte din-
tr-un milimetru. Se construiește, de
asemenea, o secție specială pentru
piese din beton armat. Înlocuirea
unor piese metalice foarte grele cu
piese din beton armat ne va ajuta
să facem o importantă economie de
metal, să simplificăm și să ieftinim
construcția mașinilor-unelte.

Într-o singură scrisoare e greu să
vă vorbim despre tot ce am făcut
și mai avem de gînd să facem. Dar
ne-am bucura să știm că am izbucit
să vă facem cunoscute măcar ci-
teva aspecte din munca și viața
colectivului nostru.

Am dori să încheiem scrisoarea
noastră cu cuvintele rostite de Ni-
kita Sergheevici Hrușciiov la mitin-
gul de prietenie care a avut loc
cu prilejul vizitei delegației ro-
mâne de partid și guvernamentale
în țara noastră. El a amintit atunci
de zicala românească „Ziua bună se
cunoaște de dimineață”. Acum — a
continuat N. S. Hrușciiov — senina
dimineață socialistă a omeniirii ves-
tește o minunată zi comunistă. A-
ceastă zi va veni și va aduce tutu-
ror popoarelor o viață pașnică, fe-
ricită.

Noi avem același drum, dragi
prieteni români. Vă urăm mari suc-
cese în muncă, fericire și pace.

Din însărcinarea colectivului uzi-
nei:

ALEXANDR PETROV

președintele filialei Asociației de prietenie sovieto-române
de la Uzina de mașini-unelte din Kolomna;

Ing. EVGHENI GOLOVIN
membru al conducerii filialei;

NIKOLAI SIZOV

locuitor al secretarului Comitetului de partid;
VIKTOR PEPELKIN

conducător al unei brigăzi de muncă comunistă;

SEMION UTKIN

frezor, fruntaș al muncii comuniste;

GALINA AGNETKINA

locuitor al secretarului Comitetului de Consomol

S-a născut un nou proiect — pe care inginerii A. Spiriukov și L. Berzina l-au executat în timpul lor liber. O obligație suplimentară? Nu, ci încă o inițiativă și o contribuție voluntară a doi oameni sovietici dornici să fie de folos societății.

Acum cităva vreme a apărut în S.U.A. o carte a lui Averell Harriman, intitulată hamletian „Pace cu Rusia?”.

Harriman — unul din „stâlpii societății” americane, e un om politic din generația mai vîrstnică. El a cunoscut bine reacțiile stîrnite în țara sa de apariția, existența și dezvoltarea statului sovietic. În felul lui, Harriman depune acum mărturie despre miopia lumii burgheze de la începutul secolului nostru: „La sfîrșitul primului război mondial, cînd Rusia s-a transformat în primul stat marxist din lume, mulți dintre cei mai capabili observatori politici din Europa și America au fost convinși că ea nu va putea să se mențină. Chiar și în 1926 mulți mai preziceau că ea se va prăbuși cel mai tîrziu peste 5 ani”.

Cîți ani au trecut de la apariția celui dintîi stat marxist din lume?

Cîte perioade de cîte 5 ani au trecut de la acel 1926, an în care capitalismul elabora, după cum se vede, un soi de cîmpinal al prăbușirii sistemului sovietic?

Să luăm unul din anii acestui „cîmpinal” sui-generis — anul 1928.

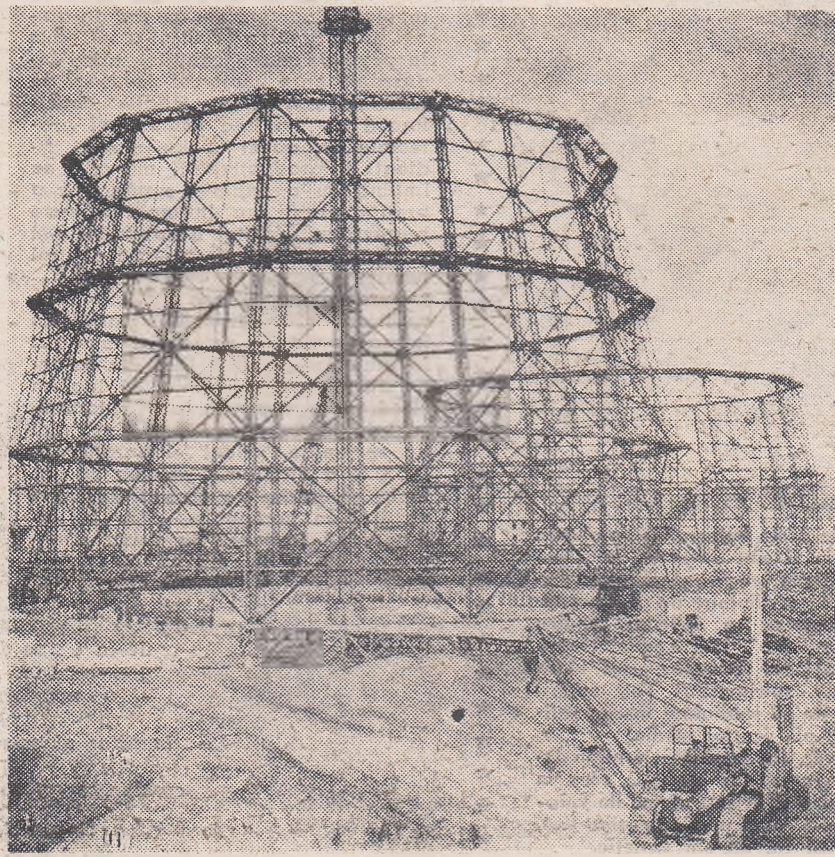
După părerea unora „dintre cei mai capabili observatori politici din Europa și America”, Uniunea Sovietică urma să se prăbușească în următorii 3 ani. Sîntem acum în anul 1962 și dacă vreunii din onorabili „observatori” mai sînt în viață ei au desigur toate motivele să-și pună la îndoială însușirile de prooroci. Căci conform statisticilor, capacitatea de producție a fiecărei ore din anul 1928 e întrecută azi în Uniunea Sovietică de mai bine de 25 ori! Asta înseamnă că într-un răstimp de numai 34 de ani, oamenii sovietici au împins timpul înainte cu aproximativ 3 secole. În 1929 profeții „prăbușirilor” din 1926 mai aveau doi ani pînă la scadență. Poate totuși... Sîntem însă în 1962 și statisticile dovedesc cu ajutorul cifrelor: dacă în anul 1929, Statele Unite aveau o producție industrială de 17,5 ori mai mare decît cea a Uniunii Sovietice, în anul 1961 Uniunea Sovietică dădea deja mai mult de 60% din producția industrială a S.U.A. În următorii 10 ani producția industriei sovietice va crește de două ori și jumătate lăsînd în urmă actualul nivel de producție al S.U.A. Vor mai trece apoi doar 10 ani și volumul producției industriale sovietice va crește de cel puțin 6 ori, lăsînd cu mult în urmă volumul producției americane. Ce s-a prăbușit aici? Nimic altceva decît visul de a vedea „prăbușindu-se” statul sovietic!

O uzină la fiecare 11 ore...

E știut că nimic în lume nu se poate obține prin minuni iar puterea industrială a unui stat cu atît mai puțin...

Acum a rămas de mult în urmă vremea în care dezvoltarea Uniunii Sovietice — apariția într-un timp record a unor furnale înalte, a unor uzine gigant, a unor orașe pentru zeci de mii de oameni — era atribuită cine știe cîror atribute misterioase ale „sufletului slav”. Ca să dăm adevărului partea ce i se cuvine, trebuie să arătăm că sufletul înflăcărat al oamenilor sovietici a jucat într-adevăr rolul său în înălțarea tuturor ocelor grandioase obiective industriale cuprinse între Magnitogorskul primelor cincinale și cea mai mare hidrocentrală de pe glob — „Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.”, inaugurată pe Volga anul trecut... El e departe firește de a-și fi spus ultimul cuvînt și va mai uimi, desigur, nu o dată lumea, în anii care vin. Dar ceea ce comentatorii burghezi nu înțeleg sau nu vor să vadă e că acesta e sufletul constructorilor comunismului.

Sufletele a 212.000.000 de oameni sovietici găsesc cele mai vaste posibilități de desfășurare a capacităților creatoare în miile de uzine, mine, șantiere ale uriașei țări care se întinde de la răsăritul Europei pînă la Oceanul Pacific, de la Cercul polar de nord pînă la grădinile de portocali ale Gruziei... Căci patosul construcției comu-

Șantierul fabricii de aluminiu de la Kirovabad în Azerbaidjan.

niste a cuprins întreaga Uniune Sovietică, transformînd țara într-un imens șantier...

800...
10.000.000...

Prima cifră reprezintă numărul total al marilor întreprinderi industriale noi, înălțate numai într-un singur an — 1961, de către oamenii sovietici. Uzine metalurgice și chimice, fabrici alimentare și textile, uzine electrice și mine — mai mult de două obiective industriale au fost date în folosință în fiecare zi — cîte o mare uzină sau fabrică a început să producă la fiecare 11 ore...

Cea de-a doua cifră — 10.000.000 reprezintă numărul oamenilor sovietici

mine de fier cu o capacitate de producție de 34 milioane tone minereu anual.

După cum tot pentru 1962 sînt prevăzute următoarele sporuri:

8.900.000 kW energie electrică produși în noile centrale.

4.000 de km de conducte de petrol și gaze.

5.000 de km de căi ferate și șosele...

Era o vreme cînd specialiștii americani sosiți în Uniunea Sovietică să ajute la construcția unora dintre primele furnale înalte puteau să-și mijească ochii zîmbind a superioritate: undeva în America produceau oțel agregate ale căror dimensiuni și capacități lă-

Dneprogheșul — de pe Nipru — mai mare din E

Alți 30 de a curent electric centrală de pe gloi al Partidului Sovietic”, în timp șilor Centralele Sovietică — I. N re ziarștilor că cupa puțin tim Întrarea în func Bratsk pe Ango ta pe locul de însă multă ven la rîndu-i să c alt gigant: cen Krasnoïarsk — p pentru turbinele fost terminate. mericani de cei 1920-21 s-a pr rictus amar: pr construcția de c cuti de partea nici o perspectiv mai întoarce v.

Cînd? Unde? Pentru ce?

care s-au mutat numai într-un singur an în apartamente noi — ceea ce înseamnă 1141 locatari nou instalați în fiecare oră...

În ultimii 5 ani au intrat în case noi 50.000.000 de oameni sovietici, ceea ce reprezintă aproximativ un sfert din populația țării.

Dar în 1962?

Să cităm iar două cifre:

30.600.000.000...

95.600.000...

Prima cifră se exprimă în ruble și reprezintă investițiile din acest an numai pentru marile lucrări de construcții industriale și civile ce se desfășurază în U.R.S.S. (Cifra reprezintă o creștere de 8,1% față de anul trecut.)

Cea de-a doua cifră se exprimă în m² și reprezintă suprafața locativă ce va fi pusă la dispoziția oamenilor sovietici în acest an (înainte de Revoluție totalul suprafeței locative era în Rusia de 180.000.000 m²; numai un singur an — 1962 va aduce oamenilor sovietici jumătate din suprafața construită altă dată în sute și sute de ani!)

Ceea ce e posibil doar aici...

Străinii care vizitează Uniunea Sovietică rămîn impresionați de ritmul înalt al construcțiilor — de amploarea lor nemaîntîlnită. Nici o țară capitalistă n-ar putea prezenta pentru un singur an un asemenea plan ca acela pe care-l are pentru 1962 U.R.S.S. care va construi (în afara altor sute de întreprinderi industriale de toate tipurile):

- 4 furnale înalte de mare capacitate
- 7 mari cuptoare Martin
- 5 laminoare
- 8 baterii de cocs

sau cu mult în urmă ceea ce se construia în Rusia.

Cîți ani au trecut de atunci?

Nu mai mulți decît atîtia cît să dea răgaz unei singure generații de oameni să suie pe schele. Și iată: nu de mult au intrat în funcțiune la centrele siderurgice Novotulsk (Noua Tulă) și Lipețk două mari furnale care au avut desigur darul să-și pună pe gînduri pe specialiștii americani ai oțelului: ele sînt cele mai mari furnale din lume, avînd pe lîngă alte înalte caracteristici tehnice și pe aceea a automatizării complete!

Datorită intrării în funcțiune a noilor furnale, Uniunea Sovietică a făcut un nou salt spre cele 250.000.000 tone oțel prevăzute în Programul P.C.U.S. De pe acum oțelarii sovietici produc aproape tot atît metal cît topeau toate furnalele din Anglia, R. F. Germană, Franța, luate la un loc!

Întrecerea centralelor

În 1922, V. I. Lenin, prezentînd înflăcările sale argumente pentru electricizarea țării cită cifrele celor doi ani anteriori: în 1920 și 1921 fuseseră construite în Uniunea Sovietică centrale cu o capacitate totală de 12.000 kW. „Este firește un început modest — sublinia Lenin. Străinul care cunoaște stadiul de electricitate al Americii, al Germaniei sau al Suediei, va rîde probabil. Dar rîde mai bine cine rîde la urmă...”

10 ani mai tîrziu intra în funcțiune

trivă. Actualmente țici montează pl beton armat a 58 electrice a căror depăși 30.000.000 centrale termoele gînd pînă la 1. Construcția centră fîșoară practic p niunii Sovietice — peană pînă în S tricitatea dă put munca în colhoz cașele oamenilor, nizarea căilor fer de cale ferată kusk are o lung pășind cu mult l ferate electificate km); în cursul Uniunea Sovietic 17.000 km de lîr

Paralel cu c electrice „clasice” caută noi resurs de a fi transfo Energia atomică nea sursă. În an ite centrale elect energie fluxul și ceanelor, căldur ducă din adîncu

Pe înălțimile s de înaltă tensi dau viață sarcin mul P.C.U.S. in rea complexă a ani, în 1980, cîr produce cifra u 3.000.000.000 k) Statele Unite a definitiv în urm

hidroelectrică
a aceea cea

zi, producea
are hidrocent-
ul al XXII-lea
Uniunii So-
rul Construc-
din Uniunea
lea să decla-
uzină va o-
loc în lume.
ntralei de la
ua pe aceas-
Nu va trece
kul va trebui
ietatea unui
rică de la
nisei. Studiile
colos au și
lmit unor a-
ai anilor
sigur într-un
n ce privește
ectrice a tre-
și nu există
urile să se
apoi. Dimpo-

veste cantitatea absolută de energie
produsă, cât și în ce privește raportarea
ei pe cap de locuitor...

Siberia — prietena omului

Organizarea acestui șantier-gigant
care este Uniunea Sovietică pune în
fața specialiștilor probleme din cele
mai complexe. Dacă economiștii acordă
atenție datelor care ilustrează in-
dicii sau ritmul de realizare al con-
strucțiilor ei sînt tot atît de interesați
de... date geografice...

Într-adevăr, comunismul nu poate fi
închipuit ca o orînduire în care unele
părți ale țării se dezvoltă în timp ce
alte rămîn din punct de vedere in-
dustrial „pete albe”.

Ce era pînă nu de mult Siberia?
Un ținut al zăpezilor și al pădurilor
nesfîrșite prin care doar vînătorii se
aventurau după animale cu blănuri
scumpe și rare.

Pregătite pentru export! (Autocamioane construite la uzina din Gorki)

**Kursk și în Kazahstan. Omul sovietic
va putea îndeplini planuri culezătoare
privind abaterăa unor cursuri de apă
nordice și regularizarea debitului lor,
în scopul folosirii unor puternice re-
surse hidraulice pentru irigarea și ali-**

intr-o dare de seamă asupra vizitei în-
treprinse de el în Uniunea Sovietică :
„Piese standardizate (din care se pot
asambla mașini-unelte de diferite ti-
puri n.r.) sînt fabricate în serie mare
în multe uzine răspîndite în întreaga
Uniune Sovietică”. Revista engleză
„Engineering” care publică aceste con-
stații ale specialistului american le
consideră „îngrijorătoare”. Este îngri-
jorarea firească a celor care simt că
rămîn în urmă. Căci tot o publicație
engleză, „The Mining Journal” anali-
zînd starea de lucruri din Uniunea So-
vietică și din celelalte țări socialiste
recunoaște lucid : „În timp ce econo-
mia lumii occidentale, și-a pier-
dut temporar energia, țările comu-
niste continuă să-și accelereze
dezvoltarea industrială și... obțin un
progres impresionant în multe direcții.
Niciieri însă succesele lor nu sînt atît
de semnificative ca în domeniul desco-
peririi de noi resurse minerale, al con-
struirii de noi mine și al dezvoltării in-
dustriei metalurgice”.

Oamenii sovietici numesc aceasta
construirea bazei tehnice a comunismu-
lui, operă pentru care ei vor investi în
următorii 20 de ani o sumă care ține
nu de astronomie, ci de prevederile
Programului P.C.U.S.: 2.000.000.000.000
— două trilioane ruble...

dintre cele mai perfecționate care ușu-
rează munca și scurtează timpul de
dare în exploatare a obiectivelor. Să
adăugăm la toate acestea faptul că
numărul oamenilor sovietici ce lucrează
în construcții trece de 6.500.000 (a-
proape cît întreaga populație a unui
stat ca Austria!) și vom avea o ima-
gine pregnantă a amploarei cu care
se desfășoară ofensiva pentru viitorul
comunism în U.R.S.S.

Acest viitor este — chiar și dușmanii
recunosc — aproape. O primă etapă în
drumul spre comunism se va încheia
în 1965, cînd multe dintre obiectivele
industriale azi în construcție vor pro-
duce, în timp ce alte obiective astăzi
doar plănuite vor fi în plină construcție.

Să comparăm (după datele furnizate
de revista „Uniunea Sovietică”) ce va
aduce fiecare oră a anului 1965 în
comparație cu o oră din anul 1958
(anul de dinaintea începutului planului
septenal).

19.150 tone oțel — față de 6.500 ;
27.600 tone țitei — față de 12.920 ;
60.000.000 kWh energie electrică
față de 27.000.000 ;

420 de locuințe noi — față de 240 ;
60.000 perechi încălțăminte, față de
40.000 ;

Ora va rămîne și mai departe în co-
munism tot de 60 de minute, dar cine
poate prevedea de pe acum exact de
cite ori va fi ea mai bogată decît cea
de azi? Pe schelele construcțiilor de
azi oamenii sovietici au adesea prilejul
să cuprindă cu ochii orizonturile nesfîr-
șite ale patriei lor. Cîndva în Orient
nimeni n-avea dreptul să-și înalțe casa
mai sus decît a vecinului său, pentru a
nu-i închide zarea. Privind de pe o
înălțime spre o altă înălțime, construc-
torii comunismului simt : cu cît noile
schele se înalță mai sus, ele nu numai
că nu răpesc zările nimănui dar des-
chid tuturor perspective largi, cum n-a
avut încă nimeni pe pămînt !

Radu Tiulescu

Trilioane de ruble

toții sovie-
abricate din
trale termo-
instalată va
t în proiect
grupuri mer-
W fiecare l
trice se des-
cuprinsul U-
ea ei euro-
ntală. Elec-
or, ușurează
e lumină în
e la moder-
magistrala
Moscova-Ir-
57 km de-
turor căilor
U.A. (3943
septenal, în
electrificăți
).
de centrale
de știință
ie capabile
electricitate.
t o aseme-
fi constru-
or folosi ca
ărilor și o-
vintul, căl-
i...
ale stîlpilor
i sovietici
de Progra-
electrifica-
peste mulți
ovietice vor
aproximativ
electrică,
vor rămîne
ea ce pri-

Dar iată că anii puterii sovietice au
adus aici pe lingă pocnetul armei de
vînătoare — păcănitul ciocanelor pneu-
matice, pe lingă săniile încărcate cu
animale vîinate — camioane încărcate
cu materiale de construcție, pe lingă
rarele cabane ale pădurarilor — așe-
zările și apoi adevăratele orașe ale
constructorilor. Oamenii știau de mult
că subsolul Siberiei ascunde bogății
tot atît de mari ca și solul său. A sosit
timpul ca aceste bogății să fie scoase
la iveală și puse în slujba construirii
comunismului.

Programul Partidului Comunist al
Uniunii Sovietice arată că : „În ur-
mătorii 20 de ani, trebuie să se asig-
ure : în Siberia și Kazahstan — crea-
rea unor noi baze energetice care vor
folosi zăcămintele de cărbune ieftin și
resursele hidroenergetice ale fluviilor
Angara și Enisei, organizarea în aceste
regiuni a unor importante centre in-
dustriale mari consumatoare de ener-
gie electrică, valorificarea unor noi ză-
căminte de minereuri, petrol și cărbu-
ne, construirea unei serii de noi cen-
trale ale industriei constructoare de
mașini ; în ținutul Volgăi, în Ural, în
Caucazul de nord și în Asia Centrală
— avîntul rapid al energeticii, al indus-
triei petrolului, gazelor și industriei chi-
mice, valorificarea zăcămintelor de mi-
nereuri. Paralel cu dezvoltarea vechilor
baze metalurgice existente în Ural și
Ucraina, se va termina construcția ce-
lei de a treia baze metalurgice a țării,
în Siberia vor fi create două noi baze
— în partea centrală europeană a
U.R.S.S. prin valorificarea minereurilor
de fier din anomalia magnetică de la

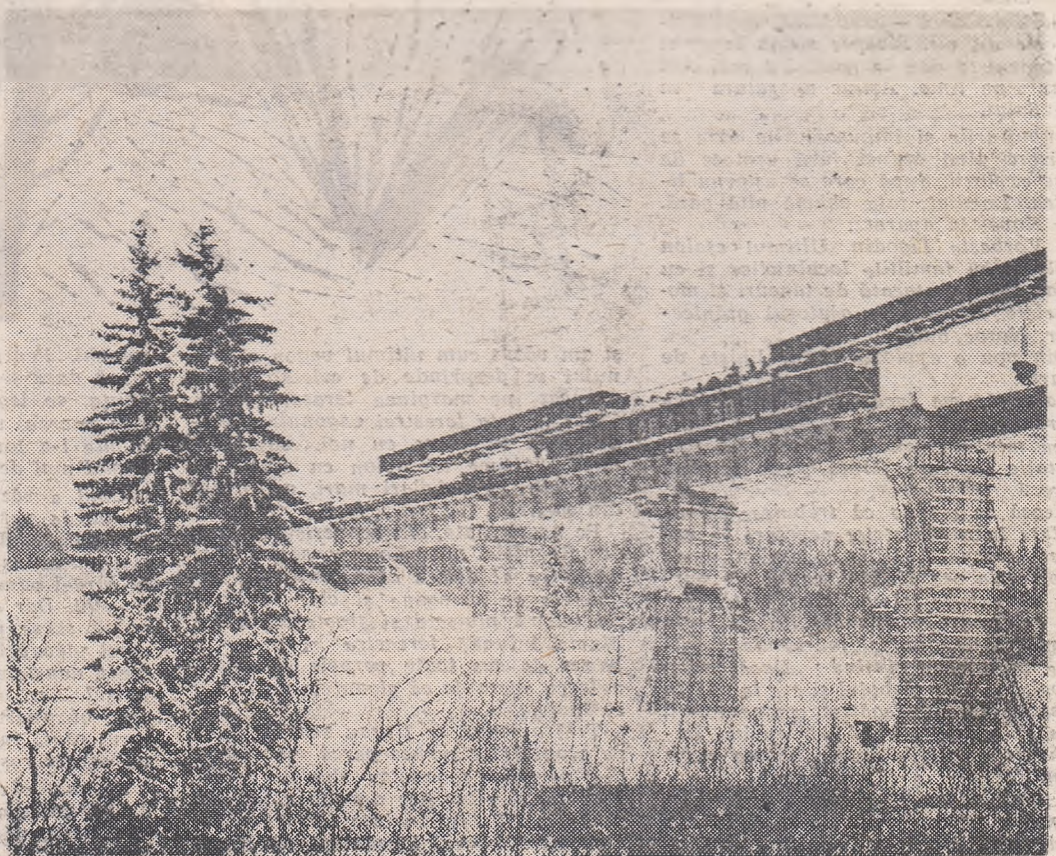
mentorea cu apă a regiunilor sece-
toase”.

Iată așa dar viitorul spre care sînt
chemate regiuni sorțite altă dată unei
încălziri seculare*). Siberia va de-
veni o bază a in-
dustriei metalurgi-
ce, deci și o bază
a industriei con-
structoare de ma-
șini. De pe acum
specialistul ameri-
can, prof. S. Mel-
man recunoaște

*) E intere-
sant de remar-
cat că de pe a-
cum există în
măpele ingine-
rilor sovietici și
alte proiecte
îndrăznește pri-
vind un com-
plex de baraje
pe riul Amur,
un baraj uriaș
la confluența
fluviului Obi
cu canalul Ja-
mal, întorcer-
ea cursului
rîurilor Peci-
ora și Vicegda
spre fluviul
Kama, îndrepta-
rea flu-
viului Obi spre
regiunile sece-
toase din Asia
Centrală...

Timp, înainte!

„Problema cea mai importantă” —
așa a caracterizat-o N. S. Hrușciov la
Congresul al XXII-lea al Partidului Co-
munist al Uniunii Sovietice — este pro-
blema construcțiilor în Uniunea Sovie-
tică. Lucrul este cît se poate de firesc
dacă ne gîndim că tocmai aici, odată
cu zidurile viitoarelor uzine, fabrici,
centrale electrice se înalță de fapt zi-
durile edificiului luminos al comunis-
mului. La dispoziția celor care lucrează
pe mii și mii de șantiere stau mașini

Un nou viaduct pe calea ferată Abakan-Taișet.

Romanul formării unui caracter

Este una din cărțile profund optimiste pe care le citești cu emoția pe care ți-o dă soarta eroilor și izbînda cauzei lor. E, în felul lui, romanul formării unui caracter. Un caracter, tare, de revoluționar, din familia acelor a căror tradiție în literatura rusă o prezidează, ni se pare, Cernișevski cu al său Rahmetov și pe care literatura sovietică l-a regăsit mereu, în toate momentele istorice, pentru ca să se inspire și să ne fărmece cu inteligența eroului, cu imaginația lui creatoare, cu perseverența lui în căutare, cu consecvența lui în pasiunile inimii, cu puritatea lui morală și cu intransigența lui ideologică.

Volodea Ustimenko este în ultimul an al școlii medii și toate resursele sale sufletești sînt de pe acum orientate către realizarea unui țel superior, menit să justifice o existență: vrea să fie medic. Fascinat de posibilitățile infinite ale științei, de eficacitatea ei imediată, literatura i se pare inutilă, preocupările artistice ale Variei, dubioase. Totuși, cu o piesă de Cehov care îl face aproape să plîngă, cunoaște puterea artei autentice și din deprinderea de a lucra cu ipoteze nu ignoră posibilitatea ca prietena sa să aibă talent. În fine, oricît de greu i-ar fi să recunoască că iubește, va sfîrși prin a și-o mărturisii; viața își are corectivele ei și acestea găsesc întotdeauna la Volodea un teren fecund.

Pasiunea sa dominantă rămîne, însă, medicina. E una din profesiunile legate, poate mai mult decît oricare alta, de împrejurările fundamentale ale vieții și ale morții. El știe asta, sau o presimte și etica sa comunistă se împacă perfect cu exigențele unei activități care are nevoie de multă cinste și multă muncă pentru ca să fie într-adevăr eficace și rodnică. Intransigența sa care aduce uneori a rigorism, irită adesea și e nevoie de iubirea Variei și a mătușii Aglaia, e nevoie din partea profesorilor și colegilor de multă înțelegere — o formă și ea a iubirii — pentru a deosebi în comportarea sa rigidă prezența unui caracter incompromisibil, a unui talent nu lipsit de conștiința puterii sale, a unei generozități care n-a cunoscut niciodată contradicția unei porniri meschine.

Marele merit al lui Iuri Gherman e de a fi izbutit să ne înfățișeze artistic colaborarea originală a forțelor care fuzionează un asemenea om. Școala medie — cu dascăli admirabili, adesea eminente pedagogi, atenți la fiecare vibrație a elevului, receptivi la orice semn al talentului, pregătiți să-l recunoască și să-l ocrotească — universitatea — cu profesorii ei pasionați și experimentați, excelenți maeștri, entuziasmați de izbînzile științei lor și mîndri de marile lor tradiții — sînt poate, în anii de ucenicie ai eroului nostru, forțele cele mai de seamă care acționează asupra-i. Dar nu sînt singurele. Perseverența în muncă, căreia îi stă bine modestia, bărbăția calmă, dispoziția de a lupta, fie și cu prețul vieții, pentru marile idealuri ale comunismului, toate acestea le regăsește Volodea întrunite în marele exemplu al tatălui său. E aici, am spune, o pasiune a comunismului cu care eroul lui Iuri Gherman se va întîlni mereu, în Comsomol, acasă, în întreaga societate, intrupată în fel și chip în munca, în viața a nenumărați oameni, fie că e vorba de colegi sau de profesori, fie că e vorba de Aglaia, frumoasa sa mătușă, activistă de partid.

Iuri Gherman se pricepe să dea densitate faptelor, să opereze pe nesimțite tranzițiile de la o epocă la alta, să lumineze semnificativ etapele de formare ale eroului său. Personaje ca Varia, ca mătușă Aglaia, ca bunicul, ca Bogoslovski, sînt cu adevărat memorabile, încît datorăm foarte mult scriitorului pentru că a izbutit să contribuie, încă o dată, la convingerea că e frumoasă lumea comunismului, în care umanitatea realizează cele mai nobile exemplare ale ei.

Al. Sever

IURI GHERMAN: Cauza pe care o sfârșești, Editura tineretului, 1961.

Konstantin Fedin la 70 de ani

Autorul romanelor: „Orașe și ani“, „Frații“, „Primele bucurii“, „O vară neobișnuită“ și al romanului „Rugul“, apărut recent, a împlinit 70 de ani. Konstantin Fedin este binecunoscut ca un reprezentant de frunte al celei mai vechi

generații de scriitori sovietici, ca un militant neobosit pe tărîm social. Cititorii din țara noastră îi transmit, cu acest prilej, un călduros „La mulți ani!“, care să rodească bogat în viitoarea sa creație.

E. Taranov:

Carnetul de partid

Nu mai văzusem niciodată un carnet de partid. Tata nu mi-l arătase pe al lui și eu, la 9 ani, nu mă gândisem la așa ceva.

Pentru mine și pentru generația mea războiul a început ca niște mari manevre ori ca un joc. În curtea regimentului de grăniceri au fost instalate mitraliere, iar noi, copiii din oraș, ne urcam în pridvorul casei vecine așteptînd în fiecare dimineață intrarea lor în acțiune. Mitralierele trăgeau destul de des doborînd avioane nemțești, iar noi, fermecați, urmăream exploziile scurte care-și luau zborul din cutia închizătorului.

Intr-o zi, mama m-a trimis să duc de mîncare tatei. Tata era dispecer și telefonase că nu poate veni acasă, pentru că era de serviciu. Îi socoteam un om foarte important, căci cunoștea toate trenurile care treceau prin sectorul lui, de la stația noastră și pînă la graniță. Era obosit și foarte ocupat. Mi-a făcut semn cu capul, apoi a continuat o convorbire, pe care o trecu și în conștient:

— Alo, Kovel — sînt Vladimir-Volinski. Nemții vin dinspre stația Ianevici — luptele se dau în gară. Nu mai sînt trenuri pe linie. Arunc aparatul în aer. Salut.

Bubuiturile și împușcăturile care se auziseră pînă atunci fură urmate de niște explozii, după care se așternu liniștea. Imediat, tata chemă altă gară.

— Kovel la aparat...

— Vorbește Iagodin. Ultimul eșalon a plecat cu familiile localnicilor și cu utilaj. Gara e atacată de tancuri și motociclete. Plecăm în ajutorul grănicerilor. Noroc bun!

Din nou o explozie și iar liniște de moarte.

Tata rămase încă multă vreme la aparat chemîndu-l pe Iagodin, apoi trecu totul în conștient și mai încercui o stație de cale ferată pe o schemă mare...

Acasă se și știa că trebuie să împachetate lucrurile strict necesare în vederea evacuării. Ultimul eșalon urma să plece la ora 15. Noi, copiii, ne purtam aproape la fel ca Valka, fratele cel mai mic, care-și atîrnase de gît cutia cu masca de gaze și mărșăluia voinicește prin curte cîntînd: „Dacă miine războiul... Dar războiul și era la poarta noastră. Mama pregătise geamantanul, un sac cu de-ale gurii, iar eu îmi împachetasem cărțile într-o basma mare și îmbrăcasem o cămașă nouă.

În gară ne-am îngămădit cu toții în vagoanele pe care erau desenate uriașe cruci roșii. Tata, cu o înfățișare neobișnuită și aspră, ne sărută îndelung. Plecăm spre răsărit. Călătoria nu era deloc plăcută, fiindcă în fiecare compartiment se înghesuiau cîte trei-patru fa-

milii; eu și prietenii mei împărțeam pe din două băncile de sus.

Trenul oprea tot mai rar; avea ca liberă căci era ultimul eșalon care ve-

- SCHIȚĂ -

nea dinspre apus. Se spunea că trenul dinaintea fusese distrus de un bombardament. Noi am așipit cum ne-am suit pe bănci, iar cei mai mici tăceau în brațele mamelor obosite.

Deodată se auziră niște explozii. Una, două, trei... Am scos capul pe fereastră

și am văzut cum ultimul vagon al trenului se desprinde de celelalte și e aruncat pe marginea terasamentului. Chiar în fața ferestrei vagonului, luîndu-se la întrecere cu noi, zbura la mică înălțime un avion cu cruci. Un chip alb, cu ochelari mari, ne privea din carlingă.

Pe neașteptate, din acoperișul mușcat de gloanțele mitralierelor săriră tîndări. Un al doilea avion mitralia vagoanele de persoane și cele sanitare. Se auziră plîsete și țipete sălbătice. Mama înfundă fereastra și urcă pe banca de sus toate pernele și plîpumile cu speranța că gloanțele nu le vor străpunge.

Trei avioane se țineau scai de noi; pe acoperiș se cernea parcă mazăre iar din pereții vagoanelor zburau așchii. Țipetele și plîsetele deveneau tot mai puternice. Trenul înainta fără să-și încetinească viteza. Mecanicul era, după cum se vede, un om cu experiență; știa că o țintă mișcătoare e mai greu de atins.

Apoi avioanele dispărură. Trenul continua să alege cu viteză mare, răsurnind de țipete și gemete. Cineva ceru apă; copiii își deșteptau zgomotos mamele; o echipă îmbrăcată în alb trecu prin compartimente. Trenul opri în stația Korosten. Oamenii aduseră apă, mîncare, și-i ajutară pe sanitari.

Ne-am apropiat de locomotivă. Acoperișul era ciuruit de gloanțe iar în cabină, întins pe jos, zăcea mecanicul: un om bătrîn în uniformă de feroviar. O femeie arătă că mecanicul condusese locomotiva de unul singur după primul atac al avioanelor, cînd ajutorul lui fusese ucis. Mecanicul fusese și el lovit la amîndouă picioarele. Pierzînd sînge, mînuise manivela de viteză în ge-

nunchi. Pentru ca să nu-i scape din mînă, dacă și-ar fi pierdut cumva cunoștința, se legase de manivelă și spori-se mereu viteza trenului. Apoi, un glonte l-a lovit în umăr. Și a condus trenul mai departe cu o singură mînă...

Cînd a văzut clădirea gării, a oprit trenul la peron. Dar legătura nu și-a mai putut-o desface. L-au scos pe brațe și l-au întins pe peron; ingenuchind în juru-i oamenii îl priveau cu lacrimi în ochi. Dar el nu mai putea deschide ochii și se îngălbenea tot mai tare. Apoi pleoapele îi tresăriră și își mișcă puțin degetele. Doctorul încercă să-i ia pulsul, dar mecanicul își ridică mîna spre buzunarul de sus al tunicii. Doctorul căută în buzunar, scoase de acolo un carnet roșu și i-l puse în mînă.

Nu mai văzusem niciodată un carnet de partid, dar atunci mi-a fost dat să văd unul, năclîit de sîngele unui comunist aflat pe moarte.

În romînește de P. GRANEA

TENDINȚE NOI ÎN CIBERNETICĂ

Cibernetica a introdus în primul rând o nouă metodologie în abordarea problemelor. Una din metodele proprii ciberneticii este stabilirea de legături între principiile pe care se bazează realizarea anumitor mașini perfecționate și modul de rezolvare a aceluiași probleme în organismele vii.

Printre metodele utilizate cu succes în tehnica actuală se numără și aceea a automatelor numite „cu reacție” sau „cu conexiune inversă”. Un exemplu simplu de astfel de sistem este regulatorul de temperatură, la care temperatura stabilită în interiorul unui termostat, de pildă, determină dacă sistemul trebuie să primească mai departe sau nu energie termică spre a-și menține temperatura constantă. Acest principiu cunoaște astăzi o largă utilizare în automatică. Constatându-se că în organismele superioare există multe sisteme de acest fel, care fac ca mărimile caracteristice din organism să rămână la valori constante indiferent de condițiile externe, el a fost preluat și de biologia teoretică. Căci temperatura corpului rămâne constantă și tot constant rămâne și conținutul de glucoză din sânge etc., indiferent de temperatura mediului înconjurător.

Trebuie să arătăm că acest principiu al legăturii inverse — unul din principiile de bază ale ciberneticii actuale — a fost descoperit de cunoscutul fiziolog sovietic P. K. Anohin. Făcând experiențe pe animale, Anohin a ajuns la concluzia că creierul, înainte de a hotărî executarea unei acțiuni, organizează mai întâi o schemă probabilă de desfășurare a evenimentului respectiv. După efectuarea acțiunii, el compară modul de desfășurare real cu schema elaborată anterior și, în funcție de rezultatele obținute — deci în funcție de „eroare” — își ameliorează performanțele.

Prin aceasta s-a ajuns, însă, la o problemă foarte actuală, și anume la o linie foarte modernă de dezvoltare a ciberneticii.

Până nu de mult se căuta îndeosebi regăsirea la organismele vii a unor metode și principii cunoscute de la mașinile construite de om. De exemplu, mina era considerată un sistem de pirghii, în organism se căutau sisteme cu reacție etc.

În ultimul timp se merge însă pe o linie oarecum contrară, și anume se ține la apli. carea la mașinile moderne a unor dintre principiile pe care biologii le-au pus în evidență în organismele vii. Știința care-și propune aplicarea în tehnică a metodelor elaborate prin dezvoltarea de-a lungul milioane de ani a organismelor vii se numește bionică. Și trebuie să subliniem aici că a și fost anunțată apariția unei lucrări sovietice de bionică, care va fi prima lucrare de acest gen din lume.

Dar cibernetica intervine în biologie și în multe alte moduri. Calculatoarele electronice sînt unele din cele mai importante mașini realizate de om; ele pot prelucra cantități foarte mari de informație*) într-un timp foarte scurt. Ritmul lor vertiginos, ca și marea capacitate a memoriei cu care sînt dotate, le fac de neînlocuiri.

În prelucrarea diverselor date, aceste mașini pot aduce omului imense servicii. De curînd s-a propus ca cu ajutorul calculatoarelor electronice să se sistematizeze cunoștințele în clasificarea plantelor. Datele privind sistematica botanică sînt astăzi extrem de numeroase dar nu s-a putut trece încă la o comparare pe plan mondial a tuturor acestor date tocmai din cauza vastității acestui material. Se crede că prin introducerea calculatoarelor electronice în această muncă problema va putea fi rezolvată în scurt timp.

Rămînînd în cadrul utilizării calculatoarelor electronice trebuie să amintim și de utilizarea lor în medicină, în punerea diagnosticului. La Kiev, un grup de specialiști, sub conducerea academicianului Gnedenko și a profesorului Amosov, a construit un calculator electronic care, pe baza simptomelor prezentate de bolnav, poate stabili boala de care acesta suferă.

Desigur, la prima vedere un astfel de calculator mai poate părea ciudat. Dar realizarea lui demonstrează experimental că stabilirea diagnosticului nu are nimic misterios, fiind vorba de luarea unei succesiuni de decizii logice, prin compararea simptomelor prezentate de bolnav cu diferitele date înregistrate în memoria mașinii. În al doilea rând, o astfel de mașină stabilește diagnosticul în mod absolut obiectiv și fără idei preconcepute, așa cum pot avea anumii medici față de unele persoane.

În momentul de față se întrevede că acest calculator va fi extrem de util mai ales în stabilirea diagnosticului în afecțiunile mai puțin frecvente. Desigur că acest robot medic — după cum mai este numit — nu este chemat să-i înlocuiască pe medici în munca lor. Dar el va fi un prețios auxiliar al acestora.

Dar cibernetica intervine din plin și în probleme legate direct de economia națională.

*) N. B. La singular ca și „energie”, „căldură”...!

Iată, de pildă, o problemă foarte concretă, anume aceea a obținerii laptelui de la vacă. S-a constatat că nici mulsul mecanic și nici mulsul manual nu oferă aceeași calitate de lapte ca în cazul cînd vaca este suptă de vițel. Școala pavlovistă explică fenomenul prin reflexele animalului în momentul în care este muls, respectiv prin stimularea caracteristică pe care creierul vacii o oferă atunci cînd e suptă de vițel.

Cercetătorii sovietici au căutat atunci să imite condițiile naturale prin spălarea ugerului cu apă caldă. Ameliorarea nu apare însă ca radicală, laptele obținut în modul acesta avînd un conținut mai redus de grăsimi și substanțe nutritive în comparație cu laptele oferit de vacă în momentul în care e suptă de vițel.

Problema a fost rezolvată de ciberneticienii sovietici care au pus la punct un procedeu original, grație căruia calitatea laptelui de vacă se îmbunătățește foarte mult, deși laptele este obținut prin mulgere mecanică. Este vorba de un dispozitiv complex în care se realizează o serie de circuite electronice cu legătură inversă. În primul rînd sînt culeși curenții produși de creierul vacii în momentul în care e suptă de vițel. Semnalele electrice corespunzătoare sînt înregistrate pe o bandă magnetică, după care sînt utilizate pentru a comanda alte aparate electronice care produc sunete și lumini ce excită vaca. În felul acesta creierul vacii este stimulat printr-o serie de semnale care, la rîndul lor, sînt produse indirect de creierul vacii, ceea ce denotă tocmai prezența unor circuite inverse. Grație acestui procedeu, calitatea laptelui produs de vacă este sensibil îmbunătățită.

Sînt numai cîteva din succesele repute de cibernetica sovietică în domeniul biologiei și medicinei. Și ele se referă nu numai la importante probleme teoretice, ci și la probleme nu mai puțin importante privind economia națională.

Prof. univ. Edmond Nicolau

„Magistrale” subacvatice

„Magistralele” subacvatice se înmulțesc nefcetat și într-un ritm rapid. Sînt numai cîteva ani de cînd batiscafele au atins o adîncime de aproape 11.000 de metri și iată că, luîndu-se la întrecere cu fantezia lui Jules Verne, constructorii sovietici pregătesc un batiscaf capabil de performanțe superioare.

Dar dacă expedițiile batiscafelor sînt deocamdată la fel de rare sau aproape la fel de rare ca zborurile rachetelor în Cosmos, multe alte nave de construcții diferite brăzdează în toate sensurile adîncurile subacvatice, de la o adîncime de 10 pînă la 600 de metri. După cum a declarat V. P. Zaițev, vicepreședintele Comitetului internațional pentru cercetarea mărilor cele mai rodnice cercetări se pot face la adîncimea de 600 de metri. Tocmai de aceea, constructorii sovietici creează acum o navă specială destinată călătoriiilor pe o „magistrală” aflată la 600 metri sub apă.

LA ÎNTRECERE CU „SEVERIANKA”

Cititorii revistei noastre au fost ținuți la curent cu expediția navei „Severianka” — un submarin adaptat necesităților de cercetare a adîncurilor. Constructorii sovietici au schițat acum planul unui submarin destinat în mod special expedițiilor științifice.

Una din principalele calități ale noii nave va fi faptul că ea va putea fi utilizată la fel de bine pe apă și sub apă. Cînd va naviga la suprafață, de pe navă vor putea fi lansate năvoade, se vor putea lua probe de plancton, de rocă și altele. Submarinul se va putea cufunda cu repeziune, pînă la 600 metri dar hidrostatele lansate de pe bordul lui vor atinge adîncimi mult mai mari. Viteza navei va fi de 14

noduri pe oră, la suprafață și de 10 noduri sub apă. În felul acesta, puține viețuitoare marine se vor putea lua la întrecere cu ea.

O secțiune a probei va fi înzestrată cu luminatoare. Numărul acestora va fi destul de mare: cîte două la fiecare bord și cîte unul pe fundul și în partea superioară a navei. Alte trei luminatoare vor fi dispuse la pupă. În afară de aceasta, în partea superioară a pu-

Tainele „imperului albastru”, cum sînt numite adîncurile mărilor și oceanelor, sînt asaltate tot mai impetuos de nenumărate expediții științifice. Acestea croiesc adevărate „magistrale” sub apă, pentru cercetarea regnului animal și vegetal precum și a altor fenomene caracteristice mărilor și oceanelor.

pei va fi montată o cameră care se va ridica deasupra corpului navei. De asemenea, navea va fi înzestrată cu un sistem optic de oglinzi, de tipul periscopului, cu ajutorul căruia va fi urmărită mișcarea sub apă a diverselor aparate.

Pentru ca lumina să pătrundă în adîncuri, fiecare lumnator va fi înzestrat cu două proiectoare de 1000 de wați fiecare. Proiectoare similare vor fi instalate și la pupă și pupă. Un fel de săgeți fixate la bord vor avea la capătul lor uriașe făclii, care vor permite operatorilor să filmeze în condiții aproape la fel de bune ca pe platourile „Mosfilmului”.

CONFORT ÎN TOATE SENSURILE...

Oamenii de știință se vor simți aici ca la ei acasă, din toate punctele de vedere. Submarinul va fi dotat cu cele mai moderne instrumente, aparate și dispozitive: hidrolocatoare, hidrofoane, sonde —

„Așanumita „catastrofă lungusă”, întimplată în vara anului 1908, continuă să suscite dezbateri pasionate în opinia publică științifică sovietică.

În fotografia noastră: colaboratori ai Institutului unional de cercetare a metodelor geofizice de explorare studiind fragmente de copaci culese de o recentă expediție în zona căderii meteoritului.

„ochii” și „urechile” laboratoarelor submarine. Un număr de 12—15 cercetători vor lucra în patru laboratoare: de biologie, geochimie, fizică și fotografie. Vor fi studiate probleme ca viteza de propagare a sunetului, curenții submarini, temperatura, saturația cu sare și transparența diferitelor sectoare ale oceanului.

Noua navă va asigura participarea cabine cu tot confortul, de la pat la masa de scris și la bibliotecă.

PLANOARE SUBACVATICE

Avioane submarine... Oricît ar părea de curios, acesta-l totuși adevărul. Un astfel de tip de planor și-a făcut apariția, pentru prima oară în lume, în tabăra sportivă a Institutului de aviație din Moscova și a inaugurat o nouă „magistrală”, la 30 de metri sub apă.

Cum arată acest planor? Corpul, aripile și ampenajul sînt construite din dur-

aluminiu. Lungimea planorului este de circa 3 metri, iar deschiderea aripilor de aproape 2 metri. Remorcat de o șalupă, el a zburat sub apă vreme de 60 de minute, cu o viteză de 10 km pe oră. „Pilotul” Serghei Kesonian, care a zburat la bordul planorului subacvatic, a declarat că totul s-a desfășurat normal, inclusiv figurile de pilotaj pe care planorul le-a executat cu succes.

Un submarin obișnuit și o navă neobișnuită deschid, după cum se vede, noi magistrale submarine. Performanțele științifice și cele sportive vor contribui, pe măsuri diferite, se înțelege, la o mai bună cunoaștere a „imperului albastru”.

G. Axinte

pentru dv. cititoare!

La 30 de ani directoare de sovhoz

Sovhozul poartă numele primului cosmonaut pe care l-a dat omenirea, Iuri Alexeevici Gagarin și este cel mai mare din Tadzhikistan. Iar Mukarram Tohmatova, o femeie înmormoasă și tânără de numai 30 de ani, îl conduce cu pricepere și competență uimind întreaga republică cu realizările obținute.

Nu-i ușor să răspunzi de o gospodărie care se întinde pe zeci de kilometri, să coordonezi munca a sute de oameni. Dar Mukarram — născută dintr-un popor în care cu numai patruzeci și ceva de ani în urmă femeia nici măcar nu îndrăznea să viseze că ar putea fi egala bărbatului — se sprijină pe solide cunoștințe de specialitate și pe marea dorință de a da poporului cât mai multe produse agricole.

„A venit în sovhoz direct de pe băncile școlii (a absolvit Facultatea de zootehnie a Academiei veterinare din Moscova). Tânără, energică, dornică de muncă și-a ales ferma cea mai depărtată, unde a început să lucreze ca zootehnician selecționer.

La început i-a fost destul de greu. Mai bine de un an a lucrat din zori și până noaptea pentru ca ferma să devină fruntașă. Rezultatele dobândite au impus-o atenției generale. Așa încât numirea ei în postul de director al sovhozului a fost socotită de toți ca o măsură firească.

De atunci au trecut doi ani. Doi ani de muncă îndrăgănită, de aplicare consecventă a celor mai noi cuceriri ale științei. Marea gospodărie condusă de Mukarram, a cărei principală bogăție sînt cele 40.000 de oi caracul, s-a transformat într-o a-

devărată universitate a zootehniei înaintate. Anul trecut sovhozul a livrat statului 16.700 de piei de caracul. Cîte mantouri, cîte gulere, cîte căciuli...

Pămînturile sovhozului se întind de-a lungul râului Kafirnigan, larg și adînc. Dar în ciuda acestei vecinătăți pămîntul duce o cumplită lipsă de apă. Pe scoarța aspră, uscată, secole de-a rîndul n-a crescut nimic. Odată cu înființarea sovhozului au fost irigate 300 de hectare.

„Puțin!” — a declarat categoric Mukarram. Așa a început o nouă acțiune de mari proporții: irigarea, sub direcția ei conducere. Rezultatul: două sute de hectare redade agriculturii. Căroră li se vor adăuga în primăvara aceasta încă trei sute.

Mukarram n-are, însă, deloc de gînd să se oprească aici. Pînă la sfîrșitul septenarului, sovhozul va dispune de 2.000 de hectare de pămînt irigat.

Multiplele ocupații ale directoarei n-o fac, totuși, să-și neglijeze nici acum studiile. A terminat recent o broșură despre creșterea oilor caracul, în care își împărtășește experiența. Iar acum se pregătește pentru examenele de aspirantură la Institutul agricol din Dușanbe.

Iulia Cristea

Fata care se ia la întrecere cu vîntul...

189.033 puncte! Rezultatul nu va spune poate prea mult neinițiatilor în patinajul viteză. Dar este de ajuns să fi ieșit măcar o singură dată pe pistă ca să-ți dai seama ce înseamnă asta.

189.033 puncte înseamnă să zbori pe gheață cu o viteză de aproape 40 de kilometri pe oră, obținind în medie 47,2 secunde pe 500 metri. Exact cît a realizat INGA VORONINA cu prilejul celui mai recent (și mai fantastic) record mondial, stabilit la Alma Ata în cadrul campionatelor U.R.S.S.

Fata aceasta, pe care am cunoscut-o acum trei ani pe patinoarul de altitudine din apropierea capitalei Kazahstanului, întrece parcă și vîntul în alergarea ei impetuoașă. Mi-o amintesc concentrată la start, așteptînd semnalul plecării. Apoi, cînd zgomotul pistolului s-a risipit, contractarea a dispărut ca prin farmec și Inga plutea aproape, cu zîmbetul pe față, lăsînd impresia că nimic nu-i mai ușor decît să patinezi cu o asemenea viteză. Notați: din cele cinci recorduri mondiale oficiale, patru aparțin acestei minunate sportive sovietice: 500 m—44,9 sec; 1500 m—2:19,0; 3000 m—5:06,0 și tetratlon cu fantastica cifră pe care am amintit-o.

În istoria patinajului viteză s-a întimplat rareori ca un singur nume să domine cu atîta autoritate întregul sezon. Și să nu uităm că acest sport a cunoscut supercampioane ca Maria Isakova, Rimma Jukova, Sofia Kondakova, Tamara Rilova. Dar Inga a întrecut tot ce au realizat predecesoarele ei, reușind să încheie neînvingătoare toate com-

petițiile la care a luat parte în ultima vreme. În numai cîteva luni, ea a cîmplat laurii de campioană a Moscovei (capitala patinajului viteză), a Uniunii Sovietice și a lumii.

Debutînd cu zece ani în urmă, ea n-a avut nevoie decît de un singur sezon ca să se afirme. În 1955 a obținut titlul de maestră a sportului, în anul următor pe acela de campioană absolută a U.R.S.S., iar în 1957 a devenit campioană și recordmană a lumii. În

1958 Voronina a repetat dubla-i performanță. Următorii trei ani au fost însă mai puțin rodnici. Pe firmamentul patinajului apăruse între timp Tamara Rilova, apoi Valentina Stenina și Lidia Skoblikova. Părea că „steaua” celei mai rapide alergătoare a apus. Dar ea a știut s-o facă din nou strălucitoare. Și iată că în actualul sezon ziarele, specialiștii, iubitorii patinajului viteză au vorbit numai despre Inga.

O asemenea măiestrie nu se obține decît prin muncă, prin pregătire. Voronina este o desăvîrșită poli-sportivă. Ea practică atletismul, alegîndu-și și aici proba cea mai grea — pentatlonul. Asta ține de caracterul sportivei. Îngăi nu-i plac lucrurile ușoare. E o excelentă voleibalistă. La începuturile ei sportive a pasionat-o canotajul. În 1952 a fost campioană de junioare a U.R.S.S., la schif dublu, iar un an mai tîrziu campioană de senioare în echipajul de 8+1 al clubului Dinamo.

Mă bucur nespuse de succesele Ingăi Voronina. Și sînt sigură că la fel se bucură toți cei care o cunosc. E o fată atît de bună, atît de prietenoasă, gata oricînd să te învețe, să-ți împărtășească din măiestria ei. Îi doresc noi victorii, noi recorduri. Și deși actualele cifre ale performanțelor supreme au atins un plafon neînchipuit de înalt, nu mă îndoiesc că Inga, cu puterea și perseverența ei, va reuși să le ri-dice și mai sus.

Magdalena Udrea
Membră a lotului de patinaj viteză al R. P. Romîne

Liubov Orlova ne destăinuie SECRETUL FRUMUSEȚII

De ani de zile cunoscuta actriță Liubov Orlova ne încîntă cu frumusețea și tinerețea ei. Ea a împărtășit de curînd „secretele” care o ajută să înfrunte cu atîta succes anii. Nu-i vorba de cine știe ce lucruri complicate, de cine știe ce formule miraculoase. Aceste secrete sînt la îndemîna oricărei femei.

- Ce trebuie să facem: De 365 de ori pe an gimnastică timp de 10 minute.
- De 365 de ori pe an o plimbare pe jos minimum jumătate de oră.
- De 365 de ori pe an duș rece sau frecții cu apă rece, cu ajutorul unui burete aspru.
- De 365 de ori pe an să ne demachiem seara fața spălînd-o cu apă fiartă sau, și mai bine, cu apă de ploaie sau zăpadă.
- De 365 de ori pe an să ne ungem fața și gîtul cu o cremă hrănitoare tapotînd ușor pielea și nu întinzînd-o. Înainte de culcare să ștergem prisolul de cremă apăsînd ușurel pe obraz o foită de hîrtie curată.
- De 365 de ori pe an să ne periem energie părul în toate direcțiile, fără să ne fie teamă că ne stricăm coafura. Părul își revine.
- De 52 de ori pe an — manichiură.
- De 2 ori pe an permanent.
- De 750 de ori pe an, dimineața și seara, să ne spălăm dinții cu mișcări verticale, în nici un caz orizontale.

Să acordăm atenție mersului. Si mersul este o artă. El trebuie să pară firesc, natural, să fie grațios. Trecerile joase nu sînt o piedică. Să ne ferim însă, să facem pași mari, apăsați. Rezultatele nu se obțin dintr-odată. Trebuie un antrenament îndelungat.

Foarte important e să știm să purtăm rochiile, să le „simțim”. Femeia trebuie să fie întotdeauna îmbrăcată și pieptănată în așa fel încît să poată ieși oricînd. Pentru lucru sînt suficiente o rochie, o fustă și mai multe bluze și pulovere. Dacă la fustă îmbrăcăm o bluză de seară, putem merge la teatru. Pentru ocazii ne trebuie o rochie specială.

Greutatea trebuie să fie o preocupare permanentă. Pe cît e cu putință să ne menținem toată viața aceeași greutate.

Frumusețea înseamnă înainte de toate sănătate. Culoarea feței depinde și ea de sănătate.

Din 1440 de minute care alcătuiesc cele 24 de ore, trebuie neapărat să ne consacram nouă 55 — încheie Orlova.

MODA de primăvară

A intrat atît de bine în tradiția poporului sovietic ziua de 8 Martie, încît, înscrisă în răbojul festiv al calendarului, ea constituie una din sărbătorile cele mai vesele și mai iubite. Femeia, onorată ca mamă, ca soție, ca iubită; femeia, dătătoare de viață; femeia, tovarășă de muncă — complexa și pasionanta ei personalitate inspiră poeți și pictori, compozitori și cîntăreți și îi inspiră în același timp, și pe creatorii de modele. Un buchet de flori e totdeauna bine venit; e un messenger al naturii reinnoite. Un dar pe care copiii îl fac mamelor sau învățătoarei lor în ziua de 8 Martie, face totdeauna plăcere. Dar un florilegiu de modele noi oferit tuturor femeilor, modele în care talentul s-a aliat cu ingeniozitatea și bunul gust — e un lucru cu deosebită prețuit.

Moscova era încă însoțită în șuba ei de zăpadă cînd creatorii caselor de modele au început prospectările în vederea alcătuirii colecției de primăvară. Tema modei nu pare a fi următoarea: înfrumusețînd viața prin prezența și prin hărnicia ei, femeia sovietică are dreptul la toată solicitudinea societății, are dreptul la eleganță. Ca atare, colecția de modele trebuie în așa fel concepută încît să corespundă efectiv vieții active a femeii de azi — dar să se prevadă și momentele cînd ea, părăsind haina de lucru, vrea să apară în toată frumusețea ei.

Tendențele generale ale modei

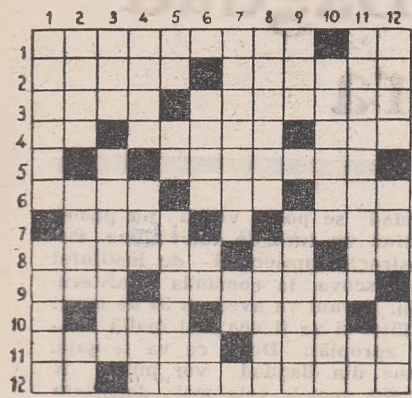
sovietice din această primăvară sînt, așa dar, conforme cu realitatea minunată a societății sovietice constructoare a comunismului: o modă practică, ușor de purtat, care ține seama de intemperii și de zilele cu soare, de locul unde femeia își exercită activitatea, de ritmul contemporan al epocii. Taioarele cunosc o vogă din ce în ce mai mare — taioarele cu fuste drepte, ușor evazate la bază, cu jachete-sac și gulere minuscule, dacă nu chiar deloc fără gulere. Minecile trei sferturi, pe care creatorii de modele le-au adoptat la mai toate taioarele, par să fie în armonie cu scurtimea jachetelor. O mare atenție s-a dat în ultima vreme hainelor de ploaie. Ele nu mai sînt veșmintele cenușii, croite oricum, îmbrăcate în grabă, sortite numai scopului lor inițial. Dînd dovadă de mult bun gust, creatorii sovietici de modele au adoptat o linie nouă, suplă, agrementînd modelele cu plăci, buzunare, cu gulere special studiate ca să pună în valoare silueta feminină. Pălăriile, cu calota înaltă și borul mic, sînt realizate ca să-și îndeplinească menirea de apărătoare a capului, fără să-și piardă grația și eleganța. Ceea ce trebuie apoi de asemenea menționat este frumusețea deosebită a țesăturilor și armonia nouă a culorilor și tonurilor.

Constanța Manu

Bolonseide tip sport

NOCTURNĂ

A chiui — In întuneric! 9) Acum — „O noapte la Veneția” de Johann Strauss. 10) Teava — Unul mic și unul mic pe cerul senin al nopții. 11) Personaj din „O mie și una de nopți” — „La capătul nopții” de V. Popov. 12) Posesiv — Luminată noaptea.

VERTICAL: 1) A compus „Serenada nocturnă în Re major” — Haină de casă. 2) Autorul romanului „Lumina printre nori” — ...și autorul poeziei „Noapte fantastică” — Dă tonul. 3) Fază sportivă — Romantă de Gh. Florescu pe versuri de V. Alecsandri. 4) Leningrad, celebru prin nopțile sale albe — Măsură de suprafață (pl.) — A rămîne pe loc. 5) Real — Est-sud — Nemișcat. 6) Uscat — Ape! — Ba. 7) Veche denumire a insulei Salamina. 8) Fabulist rus, autorul versurilor „Din zori în noapte, cînd adoarme zarea, / îl năpădește pe plugar sudoarea” („Maimuța”) — Noapte bună!, Somn ușor! 9) Interjecție — I-a dat lui Arhimede să rezolve o problemă grea. 10) Scriitor indian, autorul poemelor în proză „În miez de noapte” și „Cînd la căderea nopții, merg singură la întîlnire” — Nocturnă. 11) Solist al corpului de balet de la Teatrul de Operă și Balet din București — Cal. 12) Aproape de vărsarea apei — Atmosferă — Personaj feminin din piesa „Azilul de noapte” de Maxim Gorki.

ORIZONTAL: 1) Compozitor rus, autorul poemului simfonic „O noapte pe muntele pleșuv” — În casă! 2) „Noapte de mai” de Rimski-Korsakov — Personaj din piesa „Învingătorii nopții” de I. Stok. 3) Sora coanei Veta din comedia „O noapte furtunoasă” de I. L. Caragiale — Potolită. 4) Acut! — De seară — Poate fi marcat și „în nocturnă”. 5) Scriitor sovietic, autorul romanului „Zile și nopți”. 6) A scris volumul pentru copii „Zi de vară pînă-n seară” — Diverse (abr.) — Titircă Inimă..., alt personaj din comedia „O noapte furtunoasă”. 7) Înainte de căderea nopții (pl.) — A fugit spre miez de noapte pe berbecul cu lina de aur (mit.). 8) „O mie și una de nopți” —

„În fiecare sticlă un izvor de sănătate!”

SLANIC · HEBE · MALNAȘ
CĂCIULATA · LIPOVA
VÎLCELE

Beti

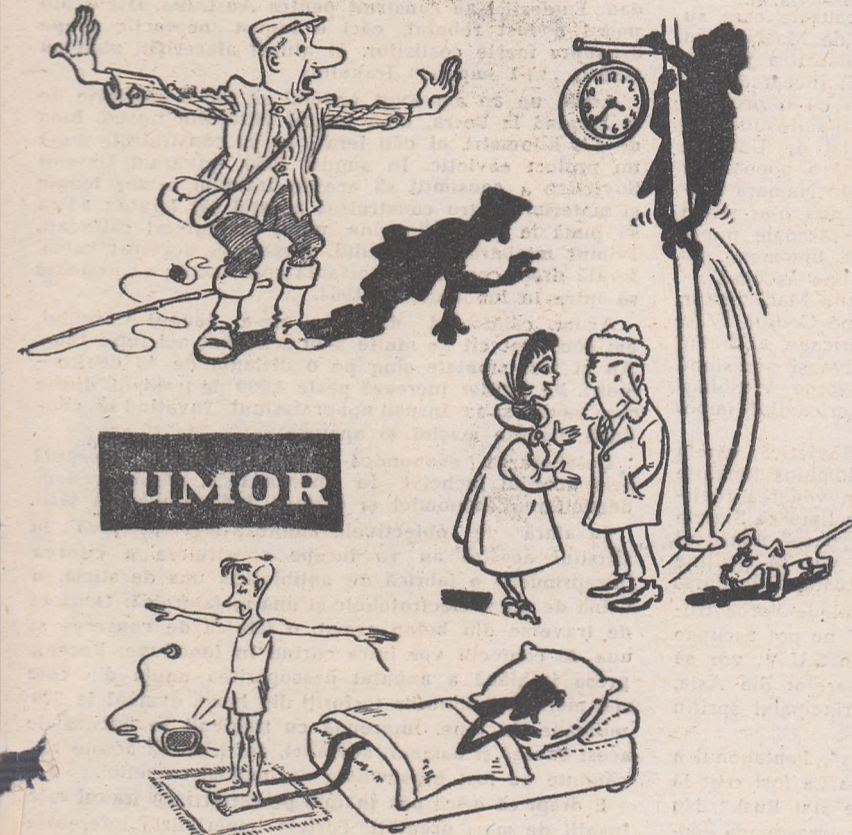
APE MINERALE
NATURALE

LA MAGAZINELE ALIMENTARE, ...
CENTRE DE CURĂ ȘI RĂCORITOARE, ...

se găsesc de
vinzare

CONSUMAȚI PRODUSELE LACTATE
SIBIANA

DE CALITĂȚE SUPERIOARĂ

UMOR

Dacă umbra ar arăta lucrurile așa cum sînt.
Desen de Gr. Oganov

INTREPRINDEREA
7 NOIEMBRIE

GHIMBAV — REG. BRAȘOV

Livrează întreprinderilor de stat și organizațiilor economice socialiste, pe bază de repartiții, următoarele produse:

Hîrtie cretată Diferite formate și culori
Carton ondulat Cu 1,2 și 3 straturi netede
Mucava gri Diferite grosimi
Confecții Diverse cutii din carton ondulat și mucava

EXECUȚIA ȘI CALITATEA EXCEPTIONALĂ SÎNT
CARACTERISTICELE PRODUSELOR NOASTRE

Parfumul SPUTNIC, cu o prezentare originală,
foarte atrăgătoare, indicat pentru cadouri

Cereți pretutindeni

STOFELE DE CALITATE

LIBERTATEA

SIBIU

Bogat și variat
sortiment de
desene și culori

I.I.S.

Un avocat al războiului: MacNamara

La 17 februarie avocații americani au dat un banchet la Chicago. La prima vedere ar putea să pară ciudat că oaspetele lor de onoare a fost Robert MacNamara, ministrul de război al S.U.A. La drept vorbind, însă, nu-i nimic ciudat în asta dat fiind că MacNamara s-a manifestat recent, ca avocat al cursei înarmărilor și războiului. Această luare de poziție nu poate stârni decât cea mai vie dezaprobare

Se știe că în clipa de față opinia publică și cercurile politice dezbate cu aprindere mesajul lui N. S. Hrușciov, care a propus ca lucrările Comitetului celor 18 pentru dezarmare să înceapă la nivelul șefilor de guverne sau de state. Această propunere a fost socotită de popoare ca o importantă contribuție la desinderea situației internaționale, ca un pas concret în vederea soluționării celei mai importante probleme a zilelor noastre: problema dezarmării.

Tocmai de aceea propunerea sovietică a și fost sprijinită de țările socialiste, de guvernele unui număr de state neutre.

Nu-i mai puțin adevărat, însă, că Kennedy, președintele S.U.A., Macmillan, primul ministru al Angliei și De Gaulle, președintele Franței s-au situat pe o poziție negativă față de propunerea sovietică.

Presă capitalistă arată fără ocol că poziția conducătorilor celor mai mari țări din Occident este determinată de refuzul unor cercuri de a scoate din impas problema dezarmării. Căci perspectiva dezarmării ample de spaimă aceste cercuri. Iar dacă ar mai fi fost nevoie și de alte dovezi în sprijinul acestei afirmații, ele au fost aduse din plin de discursul ținut la Chicago de MacNamara, ministrul de război al S.U.A.

Acest discurs a fost un imn închinat cursei nebunești a înarmărilor nucleare și nenucleare, un îndemn fățiș la războaie generale și locale, la o ofensivă fățișă împotriva luptei de eliberare națională a popoarelor.

Discursul ministrului american a fost presărat cu fraze de soiul: „să ne păstrăm forța nucleară de șoc”, „forța nucleară este extrem de importantă pentru strategia și tactica noastră”, „am fi putut recurge la războiul termonuclear dat fiind că în această direcție forțele noastre le întrec pe cele ale inamicului” etc.

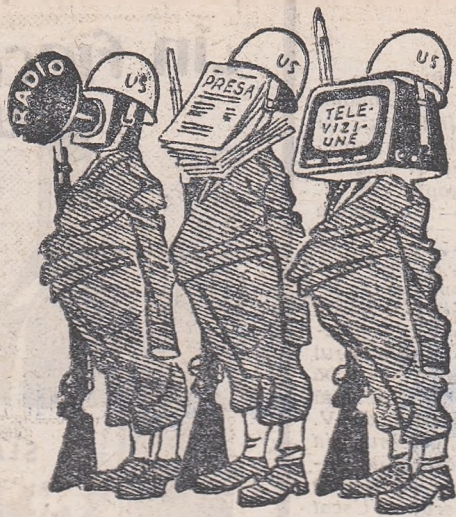
Dacă aceste lăudăroșenii au avut cumva drept scop să intimideze Uniunea Sovietică și celelalte țări iubitoare de pace, MacNamara s-a străduit zadarnic. Popoarele țărilor socialiste au nervii tari și forțe îndestulătoare spre a da o ripostă nimicitoare agresorului. Ministrul american ar fi trebuit să știe bine asta.

Credem, totuși, că MacNamara nu încearcă să intimideze atât poporul sovietic cât să mențină psihoza de război în interiorul Statelor Unite. Se știe că în ultimele luni, lupta cercurilor largi ale opiniei publice împotriva înarmărilor nucleare a crescut mult în S.U.A. Așa cum arată presa americană, Casa Albă primește mii de scrisori de protest împotriva experiențelor cu arme nucleare.

În același timp, cercurile conducătoare din S.U.A., iau hotărâri care contrazic voința poporului american. Corespondentul din Washington al lui „New York Times” a transmis: „Aproape toți membrii guvernului, cu excepția lui Kennedy, au ajuns la concluzia că Statele Unite trebuie să reia cât mai curând cu putință experiențele nucleare în atmosferă. Aceasta este părerea secretarului de stat Dean Rusk și a ministrului de război Robert MacNamara, ca și a Comisiei pentru energia atomică, a grupului de șefi ai statelor majore și a comisiei mixte a Congresului pentru problemele energiei atomice”.

Nu-i greu de văzut că MacNamara se manifestă ca un exponent al concepțiilor cercurilor agresive din S.U.A., încercând să influențeze opinia publică americană.

El cere întărirea cursei înarmărilor nucleare și nenucleare. Se laudă cu sporirea forțelor armate americane din Europa și ale aliaților din cadrul N.A.T.O., cu întărirea aviației, cu livrarea unei mari cantități de armament, relevă sporirea fără precedent în istoria S.U.A. a bugetului militar până la 50,1 miliarde de dolari. În sfârșit, MacNamara face reclamă unui „război nenuclear serios”, fără să țină, însă, deloc seama că probabilitatea transformării unui asemenea război într-unul nuclear, cu toate consecințele ce ar decurge de aici, este extrem de mare. Avocatul războiului n-a ascuns participanților la

Drre-epții

Desen de D. Ținovski

banchetul de la Chicago nici carei grija lui cea mai de seamă atunci când e vorba de întărirea cursei înarmărilor în S.U.A. MacNamara a subliniat: „Ne străduim ca relațiile noastre cu industria privată să asigure cele mai bune condiții pentru concurență”. Miezul acestor „strădanii” este limpede: profituri maxime pentru monopolurile americane producătoare de armament. MacNamara n-a vorbit de altfel numai ca ministru ci și ca om care timp de cincisprezece ani a slujit cu credință conștientul Ford, a dobândit drept recompensă postul de președinte al companiei Ford, a devenit milionar și membru în guvernul S.U.A., tocmai spre a apăra interesele monopolurilor americane.

Așa dar, nu sînt greu de ghicit cauzele care au determinat zgomotosul discurs ținut de MacNamara la Chicago. Se înțelege, însă, că ministrul a pretins că pricinile au fost de altă natură. El încearcă anume să înspăimînte poporul american cu o pretinsă „primejdie sovietică”. El vede manifestându-se această primejdie în sprijinul acordat de Uniunea Sovietică luptei de eliberare națională a popoarelor din Asia, Africa și America Latină. MacNamara pretinde că în aceste țări nu există și nici n-ar putea să existe războaie de eliberare ori răscoale populare. Și preferă să numească aceste fenomene sociale „activitate subversivă și agresiune ascunsă”.

Dar dacă lucrurile stau așa, domnule MacNamara, nu Uniunea Sovietică, ci, de pildă, pe George Washington, conducătorul revoluției americane, ar trebui să-l învinuim de „activitate subversivă și agresiune ascunsă”. Căci, așa cum se știe, George Washington a condus răscoala armată a americanilor împotriva coroanei britanice.

Întreaga lume vede că Uniunea Sovietică, căreia MacNamara îi atribuie în mod calomnios tendințe agresive, cere acțiuni neîntîrziate în vederea realizării dezarmării generale și totale, în timp ce Statele Unite, despre a căror „dragoste de pace” ministrul face atîta caz, nu numai că nu vor să sprijine aceste propuneri, dar întăresc pe toate căile cursa nebunească a înarmărilor. Nici un fel de vorbe frumoase despre „apărarea lumii libere” nu pot ascunde faptul că cercurile imperialiste din S.U.A., vor să joace rolul de jandarm al popoarelor din Asia, Africa și America Latină, că sînt principalul sprijin al colonialismului contemporan.

După cum arată „New York Times”, Pentagonul a declarat că discursul lui MacNamara „a fost citit la Casa Albă și de către secretarul de stat Rusk”. Nu știm în ce măsură această afirmație corespunde adevărului. Dar oricare ar fi adevărul, discursul instigator al ministrului de război al S.U.A., vădit îndreptat spre agravarea situației internaționale, nu poate provoca decât o ripostă hotărîtă din partea opiniei publice internaționale, a tuturor celor care doresc îmbunătățirea relațiilor dintre țări în interesul păcii.

Viktor Maevski

P. Demcenko

În Statele Unite au avut loc mari demonstrații organizate de femei. Pe pancarte scrie: „Am hotărît: pace în 1962”, „Datorăm pace copiilor noștri”.